

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

№ 12 (191)

грудень
2014

ВІРУЮ

РОЗПОВІДУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

З Новим 2015 роком і Різдвом Христовим!

Дорогі брати і сестри в Ісусі Христі!

Сердечно вітаю вас з Новим 2015 роком і Різдвом нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа.

Ми прожили дуже непростий рік, що приніс нашій країні багато болю і страждань. Але Божа милість берегла Україну. Тож і надалі просимо Його благодаті, Його захисту і мудрості для нас, наших родин, нашої влади і всієї нашої країни. І пам'ятаймо, що в нас є тверда надія на добре майбутнє – Син Божий обдаровує миром, радістю і Своїм благоволінням кожного, хто з вірою приходить до Нього.

Нехай у дні Різдвяних свят звістка про Новонароджене Немовля по-новому засяє у наших серцях, щоб ми зрозуміли глибинну суть тої великої радості, яку звістив ангел Господній: «Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:10).

Хай ця велика радість приведе всіх нас до вічного спасіння від влади гріха і темряви, до вічного блаженства у Божому Царстві.

Христос народився! Славимо Його!

З молитвами про вас,

єпископ Юрій ВЕРЕМІЙ
ст. пресвітер Івано-Франківського
обласного об'єднання церков ХВЄ.

Різдвяні стежки ведуть не до ясел.
Різдвяні дороги ідуть з Вифлєсма.
Ідуть повз столітній замислений ясен,
Що стане хрестом у трагічній поемі.

Проходять вони через ті перехрестя,
Де милості просять сліпі й прокажені.
Повз блудницю, страчену власним
безчестям,
І тих, хто ховає каміння в кишені.

Вони пролягли через хату Закхея,
Якого цуралися праведні люди.

По водах озер і по землях Юдеї,
По тих манівцях, що вели у нікуди.

Різдвяні стежки пролягли через душі,
Обвітрені злом, крізь серця, що «убогі
І спрагнені правди», які небайдужі
До вічного Слова Предвічного Бога.

Різдвяні дороги ідуть через совість,
Заплямлену злом, крізь замулену
грішність...

Проходять крізь болі мої, щоб натомість
Привести у яслах народжену Вічність.

Юрій ВАВРИНЮК.

Зимовий сезон

Від одного слова «зима» одразу стає холодно. Для деякого зима асоціюється з порожнечою, зневірою, з закутими в кригу водоймами і голими деревами, застиглими на самоті.

Зима – це короткі дні і надто довгі ночі, коли вже не наздогнати теплі спогади про літо. Це вічно сіре небо, важкі хмари і різкий колючий вітер, що здуває усмішки з наших облич.

Яка сумна ця пора року!

Однак не всі так думають. Любителі зимового спорту можуть навіть образитися на такий похмурий опис. З цим не погодилися б і художники, які віддають перевагу зимовому пейзажу перед панорамою океану. Та й багато хто з нас був би розчарований, якби зими не існувало.

У яку ще пору року можна проводити вечори біля каміна, гріючись біля вогню, що тихенько потріскує, і слухаючи приємні мелодії або читаючи захоплюючу книжку.

Коли ще можна з головою зануритися в радісну метушню Різдва, відсвяткувати в колі друзів прихід Нового року... Є взимку багато всього іншого, що змусить забути про спеку, комарів і настирливих мух на пікніку в сонячний серпневий день.

Зима – це чудова пора року, якщо

подивитися з другого боку! Це ідеальний час, щоб уповільнити ритм життя, зупинитися, замислитися, провести пару зайвих годин в тиші і благоговінні. Щоб довго гуляти по білосніжній хрусткій «манні», що випала за ніч, і згадати, Який великий наш Господь і як прекрасно Він все створив: «А Бог наш на небі – усе, що хотів, учинив» (Псалом 113:11).

А який сезон нині у вашому житті? Може, ви в депресії, самотні, пригнічені, нікому не потрібні, у душі – порожнеча і мороз? Усе частіше ви думаєте: чи розтане коли-небудь моя душа? Чи є сонце за цими сірими важкими хмарами? І може, все-таки, існує милостивий і турботливий Бог?

Повірте, друзі, Бог існує, і більше того, Він не мертвий і не глухий. Він чує вас, бачить вас і допомагає, якщо ви в Нього просите допомоги. Просто це такий період у вашому житті, коли, замість того, щоб співати, хочеться згорнутися в клубок і кричати. І його потрібно пройти.

Бог єдиний здатний розвіяти вітри хуртовини у вашому житті. Бо насправді Він Сам допустив ці бурі – з доброю ціллю. Після зимового сезону ви станете мудрішими, сильнішими і добрішими. А поки що в благоговінні здійміть свій погляд до неба. І відкрийте для себе просту істину, що Він – Бог! І Він робить «усе, що хоче», і у вашому житті.

А хоче Він для вас тільки добра!

У Києві відзначили річницю з дня встановлення Молитовного намету

4 грудня минулого року на Майдані з'явився Молитовний намет, який встановили протестанти. Пізніше він зіграв ключову роль у релігійному житті Майдану, там перебували служителі різних конфесій, які стояли на варті та допомагали потребуючим не лише духовно. Київські активісти вирішили пригадати події того року та розповісти про наслідки діяльності намету.

Мені пощастило, що я був в наметі з першого дня, я ставив його та допомагав його збирати. Минулий рік пройшов під прапором Майдану та намету як його невід'ємної складової. Мабуть, стільки теологічних питань, скільки породив цей намет, я ніколи раніше не чув. Намет дав контакти з людьми, став тим місцем, де різні віруючі мали змогу зустрітися і потім діяти разом», – згадає учасник

Молитовного намету Антон Калюжний.

Активність учасників Молитовного намету не завершилася разом з його демонтажем. Звідти народилися такі ініціативи, як відбудова дитячого притулку «Вітрила Надії» у Слов'янську, Батальйон військових капеланів, який тепер тісно працює з військовими в зоні АТО, та інші волонтерські проекти.

Про діяльність служителів та активістів розповів і ведучий зустрічі Андрій Шеховцов. Він закликав усіх зареєстрованих вірян долучатися до ініціатив та допомагати у служінні. Окрім того, пастори попросили людей молитися за мир, за спасіння бійців та за успішну місію капеланів, які також потребують підтримки.

Серед головних активістів, які підтримують бійців, – лідер молодіжного служіння церкви «Нове життя» пастор Олег Магдич. Він розповів про основні потреби хлопців на передовій та попросив постійної молитовної підтримки. За його словами, в

зоні АТО він якось зустрів бійця, який мав саме те Євангеліє, яке отримав у дарунок від Молитовного намету під час Майдану. І це ще раз засвідчило велике значення служіння в наметі.

Для пастора церкви «Голгофа» Олексія Сатенка, активного служителя Батальйону військових капеланів, минулий рік став одним з найважчих: «Виникло багато протиріч. З одного боку, народився патріотизм та щире бажання робити все правильно. Багато невірних звернулися до Слова Божого, шукаючи правдивих вчинків. А з другого боку, чинив свій вплив людський фактор, дес'я з'явилися нетерпимість та розчарування, гнів, пошуки винних і бажання помсти. Однак необхідно дотримуватися біблійних істин. Тільки благодать Ісуса Христа може дати людині силу втілювати свої вірування у життя».

Зробити Майдан в собі, кинути самому собі виклик та вбити у собі корупціонера закликав старший єпископ церкви «Нове життя» Анатолій Калюжний. Нині люди живуть мовби в паралельному світі, коли війна деє «там». Так й самі служителі вже забувають про своє служіння.

«Бог чує молитви. Я бачив найбільше чудо за все своє життя – коли такий тиран був просто скинутий, а значить, наші молитви діють. Але я закликаю мобілізуватися – розслаблятися не можна. Ситуація досить критична, Бог дав нам рік-півтора на зміни, і якщо ми цього не зробимо, то можемо повторити долю Росії. Тільки молитва, віра та діло зможуть допомогти. Потрібно служити там, де тільки можна. Нам потрібно довести, що ми посвячені Богу і гідні тієї України, якої просимо в Нього», – підсумував він.

Зустріч завершилася спільною молитвою за мир та Україну.

Тетяна КАЛЕНИЧЕНКО-МУХОМОРОВА.
РІСУ.

Слова мудрості: «Ми на землі не для того, щоб при звичаїтис до темряви, а для того, щоб у цій темряві світити».

Вахтанг Кіпіані: Я отримав доказ існування БОГА

Давно обіцяв написати про ніч з 10 на 11 грудня 2013 року. Спочатку думав розповісти тільки кінець історії – «про Бога», але іншої нагоди зафіксувати порядок подій, як я їх побачив, може й не бути, тому я послідовно занотував усе, що запам'ятав.

Я – «сова», тому в ті ночі, коли не був на Майдані, лягав тільки під ранок, вистежуючи, чи штурми не почався, й лаючи істериків, які анонсували «штурми» майже кожного дня.

Коли «Громадське» сказало, що «Беркут» прибуває, зайшов у кімнату, глянув на сплячих дітей, викликав таксі і поїхав на Майдан, точніше, до Європейської площі.

Внутрішні війська вже виставили кілька лав, перегорюючи весь Хрещатик. Пройти не можна було. Я бігав уздовж цієї лінії, благав пропустити і кричав разом з кількома людьми на офіцерів – а ті відверталися. Зі знайомих бачив там лише музиканта з групи «Немо» Анатолія Іванюка. Ми зустрічалися востаннє на Майдані, але в 2004-му.

Ще кільканадцять людей, які теж приїхали, стояли мовчки. Один чоловік кидався на ментів і кричав, що в нього на Майдані дружина: «Будьте людьми, пустіть туди!». Марно. Так пройшло десь півгодини. Якби я знав, що не всюди Майдан оточений, то побіг би по колу, але нічого не лишалося, як шовхнули кидатися на людей зі щитами.

Ім це набридло, і вони почали штовхати нас, щоб не підходили близько. Я побачив,

як хтось проходить через кілька рядів ВВ. Кинувся туди, махав посвідченням журналіста. Цим «хтось» виявився Олег Царьов з двома амбалами. Його провів за спину підлеглих генерал-майор міліції у смушковій папасі.

Я почав волати: «Пане генерале, не порушуйте законів, пропустіть пресу». Той відвів кудись у бік Майдану Царьова і повернувся. Пожурив, що я не вдома, «бо тут небезпечно», але його зачепили крики про порушення прав журналістів, і він розпорядився пропустити всіх, у кого були посвідчення.

Таких було з уже доволі великого натовпу троє. Між кордоном ВВ і кутом Будинку профспілок орудували «комунальники» в помаранчевих жилетах. У руках – ножі, якими вони зрізали намети. Стояв КамАЗ, куди вони скидали речі. Було моторошно. На питання вони не відповідали. Думаю, що це були переодягнені «менти», а не комунальники.

Від рогу Будинку профспілок і до сцени Майдану – 50 метрів, і там уже стояли чергові «лінії» ВВ і «Беркуту». На Майдан не пускали. Я побігав так хвилин з десять. І тут мені допоміг ангел в особі відомого фотожурналіста Єфрема Лукацького. Я його запитав, як він туди потрапив, бо пройти до протестувальників було неможливо. Він тихо кивнув головою вбік і сказав – намет «Батьківщини». Спершу я не зрозумів... Виявилося, що можна було акуратно пройти через ще не знятий намет і вийти за спинами міліціонерів. До своїх!

Я так і зробив і вже за хвилину був на Майдані. Хтось сказав, що під мостом роздають каски. Пішов туди. Взяв той символічний захист, який ледве тримався на голові. Пам'ятаю, бачив Олександра Положинського, Володимира В'ятровича, Андрія Ілленка з розбитою головою, отця Андрія Дудченка, Тамару Ташеву. Далі весь час до ранку був під мостом на Інститутській. Коли міліціонери почали розбирати барикаду і тиснути, всі взялись попід руки і стали однією стіною. Те, що було далі – загальновідомо.

А тепер про Бога

Кілька разів здавалося, що нас «продавали» і от-от захоплять всю Інститутську. Міліціонери були за 50 метрів за нашими спинами, відрізаючи оборонців мосту від

будівлі «Укоопспілки» і прямо перед нами. Іноді їхні «передові» опинялись буквально за кілька метрів збоку. Але люди, мобілізуючись, знову відтискали їх за межі барикади. Кілька разів виводили побитих чи потруєних газом.

Ми стояли так щільно, що не було можливості побачити, хто за спиною. Мене ззаду страхував якийсь сильний, мовчазний чоловік. Він не лаявся, не вигукував команди, він просто страхував мене. Час від часу, коли «менти» тиснули – ззаду тиснули наші – я навіть боявся, що зомлію і в у цьому натовпі розчавлять.

І тут в якусь коротку мить перепочинку у нього задзвонив телефон. Нас було так багато, що я не міг навіть поворухнутись. А він швидко дістав телефон і абсолютно спокійним голосом сказав комусь у трубку: «Ні, все добре, можу». І почав читати молитву. У телефон. Але фактично мені на вухо. Бо він був просто за спиною.

Це не були «Отче наш» чи якась інша відома мені молитва. Я не можу повторити жодного рядка. Але це було настільки сильно і вчасно, що я за ним повторював слова. Він говорив десь кілька хвилин. Потім замовк. Потім почався черговий наступ. Ми його відбили. І як тільки стало можливим розвернутися – я швидко оглянувся, щоб побачити цього чоловіка. А за спиною нікого не було.

Я кілька разів розповідав цю історію знайомим і казав, що мені тоді здалося, що, судячи з інтонації, з якою цей чоловік молився, він міг бути протестантським священником. Чомусь так мені здалося. Але тепер, коли я прокручую в голові події тієї ночі, яка пролетіла як одна мить, впевнений, що це був не священник, це був Він.

Я був виснажений цими бійками і штовханиною і десь біля сьомої ранку вирішив піти на метро. «Майдан Незалежності» і «Хрещатик» не працювали. Тож пішов на «Театральну». Площа перед КМДА була покрита льодовою кіркою.

Коли порівнявся з ЦУМом, то з-за рогу посунуло дуже багато спокійних, зосереджених чоловіків, які приїхали на метро і спішили на Майдан. Нерви не витримали цього видовища, слізи покотилися по обличчю, але в одну мить стало так спокійно, прийшла абсолютна впевненість, що Київ ми «їм» не здамо.

CREDO.

Суть мудрості

Багато книг написано про мудрість і про те, як її шукати. Люди молять Бога дарувати їм мудрість. Бо лише мудрість дасть шанс уникнути хиб і помилок у цьому непростому житті. Багато людей вірять, що мудрість обов'язково прийде з роками, через низку помилок і болісних втрат. І в результаті нічого не роблять для того, щоб її досягнути.

Проте мало людей звертають увагу на суть мудрості. Багато хто шукає правильних рішень, не задумуючись над їх моральністю. І мотивація досить проста: мудро вчинити – це значить вчинити так, аби людині було якнайбільше користі від цього учинку. Саме користь виходить на перший план сьогочасної мудрості. Але чи так це насправді? Чи має бути мудрість слугою бажань людини, а чи в неї інше, вище призначення? Якою бачить справжню мудрість Бог?

У Божому Слові дуже багато сказано про мудрість. Біблія заохочує нас до пошуків мудрості, порівнюючи її із перлами, золотом та іншими коштовностями. Свята Книга містить цілий цикл «книг мудрості», мета яких – навчити людей мудро поводитися в цій житті, мотивувати їх шукати й виявляти мудрість у кожній справі.

Звернемося до однієї книги Нового Заповіту, яку написав апостол Яків, брат Ісуса Христа, лідер Єрусалимської церкви. За життя Ісуса він не вірив у призначення свого Брата і разом із родиною іноді навіть кепкував із претензій Христа на месіанство (Ів. 7:1-5). Та по воскресінні Яків повірив усім своїм серцем у те, що Бог прийшов у тілі Сина Свого Ісуса Христа для спасіння світу. Згодом, через багато років, він став одним із «стовпів» зародженої християнської Церкви і навіть головував на першому церковному соборі у 47 р. після Р. Х.

А ще пізніше, наприкінці свого життя, він написав лист до християн, які були розпорошені по всіх кутках Римської імперії. У ньому Яків розважав над основами віри, наголошуючи, що вчення Ісуса Христа має проявлятися у всіх сферах життя. І не лише у якихось великих звиягах заради Бога, а й у таких, які, на перший погляд, не виглядають благочестивими. Це і вгамування свого язика, і вчасна платня працівникам, і піклування про вдів та сиріт, і прийняття на рівних усіх людей і церкви, і поведінка під час хвороби, вміння слухати один одного тощо. І серед цих тем Яків пише про мудрість.

Уперше автор згадує її в контексті випробувань, які випадають на долю тих, хто вирішив жити побожно: «Яків, раб Бога й Господа Ісуса Христа, дванадцятьом племенам, які в Розпорошенні, – вітаю я вас! Майте, брати мої, повну радість, коли владаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали. А якщо кому з вас не стає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, – і буде вона йому дана. Але нехай просить із вірою, без жадного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай-бо така людина не гадає, що дістане що від Господа» (Як. 1:1-7).

У несприятливих життєвих обставинах ми як ніколи потребуємо мудрості. Проте Яків відразу ж застерігає, щоб просити й приймати мудрість від Бога треба без жодних сумнівів. Бо мудрість, що походить від Бога, зазвичай сконцентрована не на тому, щоб оминати скрутне становище, а, скоріше, щоб досягнути духовний вплив негараздів на ставлення до себе, життя, світу і Бога. А цього в усі часи люди аж ніяк не прагнули. Адже нам легше проковтнути пігулку, що полегшить біль, ніж з'ясувати причини цього болю. Легше швидко проминути скруту, ніж «копатися» в собі й у тому, що призвело до такого стану.

Отож перше, на що хоче вказати

Яків, – це те, що мудрість завжди сконцентрована на неперехідних вічних цінностях, бо за своєю сутністю мудрість покликана вказувати на вічні закони життя, які встановив вічний Бог. І це перша характеристика суті мудрості.

Друга якісна характеристика мудрості – її обов'язковий прояв у житті людини: «Хто мудрий і розумний між вами? Нехай він покаже діла свої в лагідній мудрості добрим поведінням! Коли ж гірко заздрість та сварка ви маєте в серці своєму, то не величайтесь та не говоріть неправди на правду, – це не мудрість, що ніби зверху походить вона, але земля, тілесна та демонська. Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!» (Як. 3:13-16). Тобто мудрість людини обов'язково проявлятиметься в її вчинках, поведінці, стилі життя. І якщо все, що робить людина, сіє лише чвари, сварки, заздрості й руйнує мир між людьми, то це, скоріше, егоїзм, аніж мудрість.

І ще одне. У нашій культурі досить багато книг, які цитують народну мудрість і розважають про мудре життя. Але, читаючи їх, люди сприймають подібну інформацію як щось на взірць добрих порад, до яких, якщо є бажання, можна дослухатися. Це відображає загальну думку про теоретичність мудрості, простіше кажучи – мудрість мудрістю, а реальне життя насправді не таке.

Можливо, вам знайомий такий варіант: Біблія Біблією, а життя життям. Однак наші переконання і принципи мають базуватися на внутрішній вірі в мудрість Божих заповідей і обов'язково проявлятися у щоденному житті, чого б це нам не коштувало. А якщо в нас не так, то джерело нашої мудрості зовсім не в Господі.

Далі Яків указує на ще одну річ, вкрай важливу в контексті мудрості. «А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава» (Як. 3:17). Він перераховує деякі характеристики мудрості, яка походить від Бога. Така мудрість «чиста» – слово, вжите тут, можна ще перекласти як «невинна, праведна, цнотлива», тобто морально дуже суворо до себе. Іншими словами, небесна мудрість має відкривати святі принципи неба. Далі – «спокійна» (або «мирна»), яка вміє приймати всі ситуації життя у спокій, м'яка – та, яка вміє поступатися, розуміючи, що Істина завжди залишиться незмінною, «лагідна» – вона вміє коритися Володарю всесвіту й обставин. Небесна мудрість повна милосердя до людей, її видно по плодах життя, вона «безстороння», бо не має фаворитів серед людей, і «нелукава» – вона ніколи не має подвійного дна.

Дехто скаже, що це ідеалізм і в реальному житті такого не буває. Можливо, такі люди просто ніколи не шукали ідеалу для мудрості. Адже якщо із нашого життя зникнуть еталони, за якими ми будемо звіряти всі свої прагнення і вчинки, то й життя наше зvierодніє. Залишиться голій принцип егоїзму, наріжним каменем якого будуть лише власне добро і затишок.

Апостол Яків, указуючи на ці характеристики, вживає ще одне слово: «насамперед». Тобто коли ми торкаємося теми мудрості, то щось має обов'язково стояти на початку й визначати суть цієї мудрості.

Живучи у світі, для якого важливий лише результат, ми постійно перебуваємо під загрозою прожити легковажно, керуватися ситуативною етикою і не звертати уваги на духовну складову усього сущого. І десь там, у лабіринтах безкінечних справ, може загубитися та мудрість, про яку ми шкодуємо під час наших невдач. Проте вихід є. І цей вихід – мудрість Божя. Лише погодившись із тим, що справжню мудрість можна отримати лише від Бога, ми дістаємо шанс щось змінити в житті.

Кажуть, апостол Яків прославився своїм молитовним життям. Від багатогодинних молитв у нього на колінах були мозолі, як на колінах верблюда. Бо він розумів: справжня мудрість – лише в Бога.

Олег БЛОЩУК.

Час більше не на нашому боці

Останні події показують, як швидко наш світ поринає в хаос. Світ дуже змінюється.

Чи ви чули про безчинства в місті Мосулі в Іраку? Місцева громада християн піддається нападам, дітям відрубують голови, віруючих змушують зректись від Христа, залякуючи зброєю.

Брати і сестри в Іраку розуміють, що Павло мав на увазі, коли писав: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, – будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12). Думаю, що їхні погляди на те, що значить бути християнином, дуже сильно відрізняються від наших. У нас Один і Той же Христос, одне і те ж Євангеліє, але живемо ми по-різному.

І цікаво, як послання про процвітання працює в зібранні віруючих, які переживають гоніння за віру. Як таке послання стосується людини, яку побили? Можливо, у переслідуваних братів і сестер є щось таке, що навчить нас благословенню істинного небесного процвітання, яке приходить від гонінь. Навчить, як переживання роблять нас досконаліми (Мт. 5:10, 1 Петр. 5:10).

Наш світ змінюється. Дні будівництва великих споруд закінчилися. Настала пора будувати відважних віруючих. Оскільки годинники вибивають останні секунди, церкви не можуть перебувати в інертному стані, вони повинні діяти. Царство цього світу скоро про-

мине. Мудрі вже дивляться наперед.

І чим більше ми будемо читати Слово, тим більше бачитимемо в посланнях Івана, Павла, Петра і Ісуса Христа, як дотримуватися істин, яких сучасні проповідники пробують уникнути. Це змушує задуматися, чи не приймаємо ми тільки половину послання?

Друга половина – це щось, що тільки повинно статися. І боюся, що вона не буде такою ж приємною, як перша. Тому що багато хто розуміє, що йде прямо на суд.

Час більше не на нашому боці. За віса цієї головної постановки, яку ми називаємо життям, наближається до фінальної сцени. На «біс» нас ніхто не викличе. І другого шансу не дасть. Гра скоро закінчиться. І для багатьох із нас є тільки мить, щоб дописати останній акт свого життя.

Настав час зосередитися на голосі Бога. Дотепер багато хто бездумно проводив свої дні в егоїстичному задоволенні і суєті, нічого не роблячи, щоб наблизитися до Христа. Дорогоцінні душі потоплюють у гріхах замість того, щоб панувати над ними.

Запитайте себе: чи використав я кожну можливість, щоб піти за Богом? Чи не лінувався я, живучи без цілі, далеко від тихої гавані небес?

І немає серед нас таких, кого б це не стосувалося. Суд гряде. І суд спершу стукає в дім Божий: «Бо час уже суд розпочати від Божого дому; а коли він почнеться перше з нас, то який кінець

тих, хто противиться Божій Євангелії? А коли «праведний ледве спасеться, то безбожний і грішний де зможе з'явитись?» (1 Петр. 4:17-18).

Це гучний заклик. Ти станеш на суді і будеш звітувати за свій вибір. Це несподівана перевірка для більшості людей, які тремтять від страху перед судом. Вони живуть, як у камері попереднього утримання, коли знаєш, що через декілька хвилин зіткнешся з рукою правосуддя у вирішенні питання про своє життя чи смерть.

Час задуматися над своєю долею. Час суду – це час страху Господнього, час самоаналізу і серйозного сприйняття Бога. Добра Новина полягає в тому, що Ісус Христос може зайняти твоє місце на суді перед Богом. Тому що Він бажає заплатити ціну, яка дасть тобі свободу. І найкраще, що ти можеш зробити, поки є ще час, – дозволити Ісусу стати замість тебе перед Суддею.

Господь був надзвичайно терпеливим до тебе і до багатьох речей у твоєму житті. Але Його довготерпіння закінчується. Він турбується про тебе. Настав час тобі потурбуватися про Нього. Він пробудив все небо і приготував шлях для тебе. Настав час тобі пробудити весь світ і приготувати шлях для Бога. Він кличе тебе.

Час минає. Темрява згущується. Господь виконав Свою частину. Пора тобі виконати свою. Він народився на землі заради тебе. Настав час жити на цій землі заради Нього. Він багато разів кликав тебе. Настав час тобі покликати Його.

Поезія Божого Слова

«Хай потемніють зорі поранку її, нехай має надію на світло й не буде його, і хай вона не побачить тремтячих повік зорі ранньої...» (Йов. 3:9). Так Йов проклинає ніч свого зачаття. Йому болять тіло й душа – і немає рятунку від болю, навіть надії на оздоровлення. Але як гарно сказано: «Хай вона не побачить тремтячих повік зорі ранньої».

Уявляю зірку в миготливому ореолі променів. Автор Книги Йова – поет, він не висловився банально, як це зробив би багато хто з нас: «Промені зірки». Він сказав: «Тремтячі повіки зорі ранньої»

Бог не байдужий до слів. Йому не все одно, яке слово вжити, як це буває в багатьох з нас. Він не скупий на слово, Його звернення не нагадують телеграму, але Він і не багато-слівний, коли сказано багато й нічого.

Бог любить гарне, глибоке слово, Йому подобаються місткі образи, які викликають в уяві яскраві картини, а в серці – розмаїття почуттів. Як-от у цьому уривку: «І сказав Господь Каїнові: Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож, коли ти добре робитимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати... І сказав Гос-

подь: Що ти зробив? Голос крові брата твого взиває до Мене з землі. А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки. Коли будеш ти порати землю, вона більше не дасть тобі сили своєї. Мандрівником та заволокою будеш ти на землі» (1 М. 4:6-7, 10-12).

Богові мало було сказати: «Чого ти розгнівався». Він ще додав: «Чого похилилось обличчя твоє». Навіщо це доповнення? Щоб цим рядком допомогти нам збагнути міру Каїнового гніву. Він розгнівався до люті, так, що не хотів нікого й нічого бачити. Йому були немілі матір, батько, поля, які він доглядав, плоди, які він зібрав, чудові пейзажі навколо, небо, де мешкає Той, до Кого він особливо образився. Він похилив обличчя своє!

Господь уточнює: «Коли ти добре робитимеш, то підіймеш обличчя своє». Іншими словами, «ти похилив обличчя не тому, що Я такий недобрий до тебе; не тому, що Я нібито безпричинно образив тебе, а тому, що ти зробив зло, бо ти, хто творить добро, піднімають обличчя свої».

Ось цими кількома фразами Бог розкрив Каїнові причину його пригніченого стану: «Тобі погано тільки тому, що ти згрішив. І ніхто в цьому не винен, окрім тебе самого».

А далі Бог висловлюється не менш поетично: «В дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати». Чому Господь не

сказав простіше: «Остерігайся гріха, багато спокус навколо, але ти маєш собою володіти»? А тому, що це «просто» попередження аж надто абстрактне, не зачіпає нашої уяви й не зворушує серця, а значить – не запам'ятовується. Тому Бог висловився і метафорично, і водночас дуже зрозуміло.

Цей гріх, який підстерігає, – наче голодний лев, готовий розірвати жертву. Як же потрібно пильнувати за собою, щоб гріх не стрибнув на нас, мов хижак на свою необачну здобич!

Чому ж саме біля порога підстерігає той звір-гріх? Це глибоко символічно. Поріг дому – це межа, яка відділяє наше звичне середовище, наш затишок, наш душевний і духовний комфорт від світу за стінами дому – світу, повного небезпек. Крім того, наша віра має свій поріг, наші почуття й бажання теж мають свій поріг.

Як це зрозуміти? У своїй вірі, почуттях, бажаннях ми маємо межу, переступивши яку, потрапляємо в небезпеку. Якщо я вірю, що красти – гріх, то я цього не роблю, інакше потраплю в халепу. Якщо мені щось пропонують зробити, але я не впевнений, не маю віри, що це вийде на добре, – я цього не робитиму, щоб потім не жалкувати. Це чудово перегукується зі словами апостола Павла: «Що не від віри, те гріх» (Рим. 14:23).

Так само є межа нашим почуттям радості, гніву, кохання, переступивши яку, нам болить серце, люди стають во-

рогами, злочинцями чи перелюбниками. Отож «сонце нехай не заходить у вашому гніві» (Еф. 4:26), і не тільки у гніві, а й усіх інших почуттях, щоб вони не стали надмірними й не зашкодили нам.

Є межа й нашим бажанням. Їх потрібно порівнювати зі своїми можливостями, з Божою волею, з Божими заповідями. «Не бажай» нічого з того, що належить твоєму ближньому (5 М. 5:21). Що понад це – те вже за порогом, за межею духовного комфорту.

Отож ти думаєш, що ти в безпеці, що ти захищений, думаєш, що ти маєш віру, що ти мудрий, багатий, сильний, але будь обережний, бо біля порогу твоєї віри, нічого захисту, мудрості, багатства й сили пантує гріх. «До тебе його пожадання». Ти йому подобаєшся до пристрасі. Він пожирає тебе своїми очима. Необачний крок – і ти в його полоні, як небережний горобець в пазурах kota.

Що ж тоді робити? Сидіти в своїй комфортній хаті й не висовувати носа за її поріг? Зовсім ні! «Ти мусиш над ним панувати!».

Але як панувати над левом? Це ж не домашній кіт. А приблизно так, як дресирувальник панує над своїми звірами. Він не виявляє перед ними свого страху. Він не показує їм своєї спини, а завжди дивиться в очі. Коли ж вони збунтуються, він утихомирює їх рішучим протистоянням, шмагаючи бичем. Він їхній володар – вони мусять йому впокоритися. До цього ж закликає й апостол Яків: «Спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас» (Як. 4:7).

Цим звіром, цим левом чи тигром можуть бути наші почуття, наші бажання, наша лінь, які не піддаються жодному

контролю. Вони не мають нами керувати. «Мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12), – сказав апостол Павло. Ми маємо ними володіти, а не вони нами.

Ці слова Господні – також поезія. «Голос крові брата твого взиває до Мене з землі». Можна було б висловитися простіше: «Твій злочин заслуговує на покарання». Але в Божих устах кров ожила й відчайдушно просить покарати злочинця. Перед очима нашого серця постає художнє полотно. А це вже мистецтво!

У наступних віршах Господь говорить не менш метафорично: «А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки». Бог пропонує нашій уяві глибокі образи з великим асоціативним полем. Земля постає перед нами живою істотою, милосердною, пристрасною й справедливою. Вона прийняла Авелеву кров із глибоким співчуттям до нього й великим жалем за вчинений злочин. Однак вона не змиралася зі злочином Каїна, а буде переслідувати його як проклятого.

Висловивши Свої почуття через уособлену землю, Господь торкнувся глибин нашого розуму. Так промовляє наш Бог! Так промовляв наш Господь Ісус! Так промовляли Божі пророки! Яскраво, змістовно, кожним словом малюючи незабутні картини, викликаючи повні почуттів та думок. Малювати словом – це і є поезія. І коли я чую, як сини Корееві захоплено кажуть Господеві: «У Твоїх устах розлита краса та добро» (Пс. 44:3), то благоговійно промовляю: «Амінь!».

Василь МАРТИНЮК.

м. Луцьк.

Минулої осені я провела невелике дослідження серед підлітків. Моя робоча гіпотеза була така: сучасних дітей надто багато розважають, у результаті вони не вміють самі себе зайняти, уникають зустрічі з самими собою. Тому свого внутрішнього світу вони абсолютно не знають і навіть бояться.

За умовами експерименту учасник погоджувався провести вісім годин (безперервно) на самоті, сам із собою, не користуючись ніякими засобами комунікації (телефоном, Інтернетом), не вмикаючи комп'ютер або інші гаджети, а також радіо і телевизор. Усі інші людські заняття – гра, читання, письмо, ремесло, малювання, ліплення, спів, музичні інструменти, прогулянки тощо були дозволені.

Під час експерименту учасники за бажанням могли робити записи про свій стан, дії, про думки, які приходили в голову. Наступного після експерименту дня вони повинні були прийти до мене в кабінет і розповісти, як все пройшло. При виникненні сильного напруження або інших тривожних симптомів експеримент треба було негайно припинити, записати час і причину його припинення.

У моєму експерименті брали участь здебільшого підлітки, які приходять до мене в поліклініку. Їхні батьки були попереджені й погодилися забезпечити

Експеримент

своїм дітям вісім годин самотності.

Увесь цей задум здавався мені абсолютно безпечним. Визнаю: я помилилася.

В експерименті взяли участь 68 підлітків у віці від 12 до 18 років: 31 хлопчик і 37 дівчаток. Довели експеримент до кінця (тобто вісім годин пробули наодинці з собою) ТРОЄ підлітків: двоє хлопчиків і дівчинка. Семеро з них витримали п'ять (і більше) годин. Решта – менше. Причини переривання експерименту підлітки пояснювали цілком одноманітно: «Я більше не міг», «Мені здавалося, що я зараз вибухну», «У мене голова лусне».

У 20 дівчаток і семи хлопчиків спостерігалися припливи жару або холоду, запаморочення, нудота, пітливість, сухість у роті, тремор рук або губ, біль у животі або грудях, відчуття «ворушіння» волосся на голові. Майже всі відчували занепокоєння, страх, який у п'ятьох дійшов практично до гостроти «панічної атаки». У трьох виникли суїцидальні думки. Новизна ситуації, інтерес і радість від зустрічі з собою зникли практично у всіх до початку другої-третьої години.

Героїчна дівчинка, яка довела експеримент до кінця, принесла мені щоденник, в якому вона впродовж усіх восьми годин докладно описувала свій стан.

Тут вже волосся заворушилося у мене (від жаху)!

Що робили мої підлітки під час експерименту? Готували їжу, їли; читали або намагалися читати; виконували шкільні завдання; дивилися у вікно або тинялися по квартирі; вийшли на вулицю й пішли до магазину; складали головоломки; малювали; гралася з собакою чи кішкою; робили гімнастику; записували свої відчуття чи думки; грали на музичних інструментах тощо. Один хлопчик пішов у парк атракціонів і за три години догойдався до того, що йому стало погано. Один юнак пройшов місто з кінця в кінець (близько 25 км). Одна дівчинка молилася.

Практично всі в якийсь момент намагалися заснути, але жодному це не вдалося, у голові нав'язливо крутілися недобрі думки. Припинивши експеримент, 14 підлітків полізли в соціальні мережі, 20 – подзвонили приятелям по мобільному, троє зателефонували батькам, п'ятеро пішли до друзів в гості або у двір. Решта ввімкнули телевизор або поринули в комп'ютерні ігри. Крім того, майже всі і майже відразу ввімкнули музику або вклали до вух навушники. Усі

страхи і симптоми зникли відразу після припинення експерименту.

63 підлітків визнали експеримент корисним і цікавим для самопізнання. Шестеро повторювали його самостійно і стверджують, що з другого (третього, п'ятого) разу в них вийшло.

Один із двох хлопчиків, які успішно закінчили експеримент, усі вісім годин клеїв модель вітрильного корабля з перервою на їжу і прогулянку з собакою. Інший (син моїх знайомих – наукових співробітників) спочатку розбирав і систематизував свої колекції, а потім пересаджував квіти.

Ні той, ні інший не відчували в процесі експерименту ніяких негативних емоцій і не відзначали виникнення «дивних» думок.

Отримавши такі результати, я, чесно сказати, трохи злякалася. Тому що гіпотеза гіпотезою, але коли вона ось так підтверджується... А треба ж іще врахувати, що в моєму експерименті брали участь не всі підлітки, а лише ті, хто зацікавився і погодився.

А що ви про це думаєте?

Катерина МУРАШОВА,
психолог і дитяча письменниця.

Найстрашніше

Що б ви відповіли, якби я вас запитав, яке слово для вас найстрашніше в людському лексиконі? Думаю, що передбачувані відповіді можна було б згрупувати за категоріями. Люди зазвичай бояться одного і того ж самого.

Хтось сказав би, що найстрашніше слово – «війна»! Усю його глибину й трагічність розуміє, напевно, тільки той, хто пережив її. І це справді вагома відповідь. Якось група людей відповіла б, що найстрашнішим є слово «голод». І це також правильно! Хтось би назвав найстрашнішим слово «рак».

Хтось, можливо, вимовив би слово «смерть». І це все правильно. Однак...

Останнім часом я багато розмірковую про це. І ось до чого дійшов. Найстрашнішим словом у людському лексиконі особисто я назвав би слово «даремно». На перший погляд, воно не таке вже й страшне порівняно з попередніми словами. Однак це тільки на перший погляд. Воно досить підступне і вміє чекати. І за своєю природою воно вбивче для особистості людини. Шкода, що розуміємо ми це іноді надто пізно.

Свого часу мене дуже дивувало, що серед самогубців чималий відсоток мільйонерів. «Ім-то чого не вистачало? – іноді думаємо ми. – Нам би їхні про-

блеми!». А насправді їхньою справжньою проблемою виявилися безглуздість їхнього буття і гірке усвідомлення того, що життя витрачене на речі другорядні і що, зрештою, вони прожили його даремно! Вони зрозуміли, що пропустили щось дуже важливе, і все їхнє життя здалося порожнім і беззмістовним. «Даремно» – це слово можна написати на надгробках половини людства. І ми не помилилися у своїй оцінці.

Але і це ще не найголовніше! Те, що переживають люди, часом тільки блідий відбиток того, що іноді переживає Сам Бог. Ми створені за образом і подобою Його, а значить, наші емоції споріднені. Хто знає, чи не є те саме слово найстрашнішим і в Божому лексиконі?

Утім, навіщо здогадуватися. Звернімо увагу на кілька текстів Писання і, можливо, ми побачимо Боже серце з несподіваного боку.

«І Я відповів: Надаремно трудився Я, на порожнечу й марноту зужив Свою силу...» (Іс. 49:4). «Спалилося духало, від огню зникло оливо, надармо старанно розтоплювано, бо злих не відділено...» (Єр. 6:29). А ось слова Самого Христа: «Та тепер вони бачили і зненавиділи і Мене, і Мого Отця. Та щоб справдилось слово, що в їхнім Законі написано: Мене безпідставно зненавиділи!» (Ів. 15:24-25).

На наших зібраннях ми співаємо гімн «В багрянці стоїш». Його другий куплет звучить так: «Та не тілом скорбить Він, Спаситель людей, хоч ганебні ці муки й нестерпні. В час скорботний для Нього незмірно страшніш, що для когось ця жертва даремна».

Ці слова правильно передають найбільше розчарування Божого серця стосовно того, що Він намагався зробити для людей. І здавалося б, який після цього в нас

шанс на Божу прихильність? Але не поспішайте! У Біблії є ще одне місце, яке змушує мене тремтіти кожен раз, коли я читаю його. Це з Послання Якова 4:5: «Чи ви думаєте, що даремно Писання говорить: Жадає аж до задрості дух, що в нас пробуває?».

Для уважного читача це звучить так: «Мої численні зусилля виявилися даремними! Але Я не перестав любити вас! І якщо ж кажу в Писанні, що люблю, то це не просто так! Це не даремно!».

Подякуйте ж нашому доброму Богові за те, що свого часу Він нам дав здоровий глузд, щоб прийняти жертву Його Сина за наші гріхи! І що найстрашніше слово в людському лексиконі тепер нас зовсім не стосується! Усе, що Він зробив для нас, не даремно! І це усвідомлення – найкращий стан нашого серця.

Михайло ЮНАКОВСЬКИЙ
(«Благовісник», 2013, 1).

Ірвін Бакстер

РОЗУМІННЯ ОСТАННЬОГО ЧАСУ

Відродження Священної Римської імперії

Пророцтво, над яким поміркуємо сьогодні, – одне з найважливіших в Біблії. Без правильного розуміння цього пророцтва ми не зможемо розуміти інші біблійні пророцтва. Мова у ньому йде про відродження Священної Римської імперії.

Це одне з п'яти найважливіших пророцтв, які відбулися за останні дві тисячі років після розп'яття та воскресіння Ісуса Христа. Нас воно цікавить тому, що і антихрист, і лжепророк будуть вихідцями із відродженої Священної Римської імперії.

Передбачення про відродження Священної Римської імперії на сторінках Біблії зустрічається двічі. Один із прообразів цієї імперії – жінка, що сидить на звірі. Цікаво, що скульптура жінки на ім'я Європа, яка сидить на спині бика, прикрашає територію поруч з будівлею Ради Європи в Брюсселі. Святе Писання вказує саме на цю істоту. Пророцтво, проголошене 2000 років тому, розповідає про жінку на звірі. І це вражає.

Записане воно в другому розділі Книги пророка Даниїла. Для того, щоб оцінити його як належить, необхідно ознайомитися з контекстом.

Це був час Вавилонського полону. Ізраїль згрішив, і Бог покарав його, відправивши на 70 років в полон (на заслання) до Вавилону. У числі перших полонених були Даниїл і троє його товаришів.

Незабаром Даниїл став духовним радником вавилонського царя Навуходоносора. Нагадаємо, що на той час Вавилон керував усім світом.

Отож Даниїл був наближеним царя. Одної ночі царю Навуходоносорі приснився сон. Це був дуже тривожний сон, який не давав йому спокою. Цар відчував, що цей сон дуже важливий. Однак після того, як він прокинувся, то не міг його пригадати. Він забув свій сон.

Але він не занепадав духом, бо в нього на службі були мудреці. І він подумав: я їм добре плачу, годую їх щодня, нехай вони тепер доведуть, що не даремно отримують зарплату.

Цар покликав до себе головних мудреців і каже: «Цієї ночі мені приснився сон». Мудреці попросили цей сон розказати, мовляв, тоді вони його витлумачать. Навуходоносор був невблаганний: «Ви – мудреці, от і розкажіть мені, що це був за сон і що він означає».

Мудреці занепокоїлися: «О царю, від нас ще ніхто ніколи такого не вимагав». Навуходоносор розсердився не на жарт: «Так я і думаю, усі ви – шарлатани і шуліки. Не чекайте від мене більше нічого». І видав наказ повбивати всіх вавилонських мудреців, до яких належав і Даниїл.

Я уявляю, як воїни вриваються в його дім і кажуть: «Ми прийшли за тобою, прощайся з життям». Оце несподіванка. І тут Даниїл говорить: «Зачекайте хвилину, я не боюся помирати, але мені хотілося б дізнатися, у чому річ». Вони швидко переказують йому, що сталося. І Даниїл говорить: «Нехай негайно перестануть карати мудреців. Особисто я не знаю, що приснилося цареві, але мій Бог відкриває таємниці, і Він може відкрити, що за сон приснився йому. Я помолюся, Бог відкриє мені цю таємницю, і я перекажу її цареві».

Почувши ці слова, всі полегшено зітхнули. Даниїл попросив своїх друзів – Аніані, Мисаїла і Азарію помолитися за нього. Тієї ж ночі йому приснився сон. Коли він прокинувся, то не сумнівався, що бачив той самий сон, що й Навуходоносор. Більше того, Бог пояснив йому значення того сну.

Даниїл не зволікаючи вирушив до царського палацу, щоб розповісти цареві і сон, і його значення. Уявляю, яка напруга панувала в царських палатах. Усі надії були тепер лише на цього молодого єврея.

І ось що сталося далі. Даниїл почав переказувати сон. «Ти, царю, бачив, аж ось один великий бовван, бовван цей величезний, а блиск його дуже сильний; він стояв перед тобою, а вигляд його був страшний. Цей бовван такий: голова його з чистого золота, груди його та рамена його з срібла, нутро його та стегно його з міді, голінки його з заліза, ноги його частинно

з заліза, а частинно з глини. Ти бачив, аж ось одірвався камінь сам, не через руки, і вдарив боввана по ногах його, що з заліза та з глини, і розторошив їх. Того часу розторошилися, як одне, залізо, глина, мідь, срібло та золото, і вони стали, немов та полова з току жнив, а вітер їх розвіяв, і не знайшлося по них жодного сліду; а камінь, що вдарив того боввана, став великою горою, і наповнив усю землю» (Дан. 2:31-35).

Здивуванню Навуходоносора не було меж. Даниїл до подробиць переказав йому його сон. Коли ж він закінчив свою розповідь, цар урочисто заявив: «Направду, що ваш Бог це Бог над богами та Пан над царями, і Він відкриває таємниці, коли міг ти відкрити оцю таємницю!».

Тільки уявіть: могутній цар визнає, що є істинний Бог, Який відкриває Свою волю через Своїх слуг. З цього випадку в житті Даниїла розпочинається ціла низка подій, описаних в наступних розділах.

Отож Даниїл переказав цареві сон і став його пояснювати. І ось що він говорив. Золота голова, срібні руки і груди, мідяні стегна і живіт, залізні гомілки і залізо-глиняні ноги символізують імперії, і не просто імперії, а ті, що пануватимуть на землі від того часу і аж доти, поки Бог прийде на землю, щоб встановити Своє Царство. Ці імперії керуватимуть усім світом в різні історичні епохи.

В історії людства було відомо багато імперій. Але лише п'ять із них володіли всім світом. Саме тому бовван був поділений на п'ять частин. Про це читаємо в Дан 2:39: «А по тобі постане інше царство, нижче від тебе, і царство третє, інше, що з міді, яке буде панувати над усією землею».

Як бачите, це пророцтво стосується царств, які панують над усім світом. Ось що Даниїл пояснив далі. Цар Навуходоносор і його царство – це золота голова. Вавилон – це голова для всього світу. Однак не завжди так буде, невдовзі постане інше царство.

Нам відомо, що це сталося в часи правління Валтасара, внука Навуходоносора. Одного разу Валтасар влаштував велику гостину. Коли його дід завоював Єрусалим, то виніс з храму золотий і срібний посуд, який був посвячений на служіння Богові. З поваги до Даниїла і його Бога Навуходоносор ніколи не користувався цими посудинами. Він просто поклав їх до комори і там зберігав.

Однак Валтасар не наслідував приклад свого діда. Якось увечері він влаштував гучну гостину. Найімовірніше, він дуже нудгував, незважаючи на різноманітні страви, напої і розваги. Час минав дуже повільно. Тоді Валтасар подумав – тут не вистачає якоїсь іскри. Чим же запалити бенкет? І йому одразу спали на гадку недоторканні священні посудини.

Він вирішує переступити межу дозволеного і пустити вхід храмове начиння. «Принесіть ті посудини, – наказує він. – Сьогодні ми питимемо з них».

Наказ був виконаний. Поза всяким сумнівом, Валтасару дістався найкрасивіший золотий кубок, котрий по вінця наповнили найкращим вином. У той час, як вони пили вино і прославляли своїх богів, раптом з'явилася кисть руки, яка щось писала на стіні. Ясна річ, при появі цієї руки всі відразу ж протверезіли. Як тільки гості побачили, що відбувається, вони тут же кинулися до виходу.

А ось як описана реакція Валтасара: коліна його стали битися одне об одне – так він налякався. Він тут же припинив бенкет і звелів, щоб до нього негайно привели мудреців, аби ті розшифрували напис на стіні. Однак оскільки напис був на невідомій мові, ніхто не міг ані прочитати, ані пояснити написане.

Цар занепокоївся не на жарт. Невже

ніхто не зможе пояснити значення написаного? І тут хтось пригадав, що одного разу, коли ніхто не міг пояснити сон Навуходоносора, знайшовся чоловік, на котрому був дух Святого Бога. Якийсь єврей на ім'я Даниїл. Він відкрив цареві і сон, і знайдений легеньким. Перес – поділене царство твоє і віддане мідянам та персам».

Як сказав Даниїл, так і сталося: тієї ж ночі Вавилон захопили мідо-перські війська. І тієї ж ночі Валтасар, цар халдейський, був забитий. 539 року до Р. Х. Вавилонська імперія розпалася. На її місці постала Мідо-Перська, яка проіснувала до 331 року до Р. Х.

Однак це була не остання світова імперія. Нам відомо, що золота голова ототожнювала Вавилон, а срібні руки і груди – Мідо-Персію. А як щодо мідних грудей і живота?

331 року до Р. Х. Олександр Великий завоював Мідо-Перську імперію. Знаменно, що коли Олександру Македонському було лише 30 років, він вже став володарем всього відомого на той час світу. Історики повідомляють, що коли він побачив, що всі країни, держави і народи завойовані і воювати більше немає з ким, він заплакав – так сильно він любив війну.

Отож третьою імперією стала Греція. Вона правила світом з 331 року до Р. Х. до 197 року до Р. Х. У 197 році до Р. Х. римляни перемогли греків і прийшли до влади.

У пророцтві Даниїла римляни представлені залізними гомілками. Римська імперія була найпотужнішою, і протрималася довше за інших. Римляни керували світом з 197 року до Р. Х. по 284 рік нашої ери.

Земне життя Ісуса Христа проходило якраз на фоні римського правління. Ось чому його карали саме римські воїни. Ізраїль часів Ісуса був окупований римськими військами, які нав'язували окупованим волю Риму. Саме тому Ісуса одного разу запитали, треба платити данину римському кесареві чи ні. Це було підступне питання, бо якби Христос сказав, що не треба платити, його б тут же заарештували як бунтівника. Тому Він сказав: «Дайте мені монету». Йому принесли динарій. Він запитав: «Чие тут зображення?». Йому відповіли: «Кесарево». Тоді Він промовив: «Віддавайте кесареві кесарево, а Богові – Боже».

А тепер ми підійшли до найважливішої частини цього пророцтва. Зверніть увагу, що зі зміною кожної імперії змінюється і метал. Спочатку золото, потім срібло, далі мідь, а далі – залізо. Однак залізні гомілки переходять в глиняно-залізні ноги. Чи зауважили ви, що цього разу немає повної переміни. Суміш глини і заліза вказує на те, якою буде остання імперія. І хоча вона не буде Римською імперією, вона, все ж, буде з нею пов'язана.

Римський елемент протримався з 300 року н. е. до 800 року н. е. Тому що саме в 800 році виникла Священна Римська імперія. Майте на увазі, що Римська імперія і Священна Римська імперія – це зовсім різні поняття. Римська імперія була чисто світською державою, а Священна Римська імперія уособлювала союз Церкви і держави, релігії і політики. Священна Римська імперія народилася в 800 році, коли папа Лев III коронував Карла Великого і оголосив його імператором Священної Римської імперії.

У біблійному пророцтві залізо представляє елементи Римської імперії. А глина – релігію. Політика і релігія з'єдналися 25 грудня 800 року – коли папа Лев III коронував Карла Великого. З того часу і впродовж тисячі років світом значною мірою керувала Священна Римська імперія, котру

завжди очолювали два лідери – політичний лідер з Європи і духовний лідер з Італії. Це була незмінна комбінація політичного і духовного керівництва. Духовним лідером завжди був папа римський.

Отож глиняно-залізні ноги – це Священна Римська імперія. Зверніть увагу на те, що залізо ототожнює елемент Римської імперії, котрий став важливою складовою Священної Римської імперії. Ця імперія проіснувала близько тисячі років. У пророцтві Даниїла говориться про те, що камінь відірвався від скелі і вдарив боввана в ноги: «... аж ось одірвався камінь сам, не через руки, і вдарив боввана по ногах його, що з заліза та з глини, і розторошив їх».

Це дуже важлива вказівка. Камінь символізує Боже Царство, яке прийде на землю і знищить всяке людське правління. Писання неодноразово говорить про те, що людством буде керувати людина, аж поки не настане Боже Царство. Коли людство нарешті зрозуміє, що воно не в змозі керувати, тоді прийде Бог. Він переверне людські престולי і встановить Своє Царство, якому не буде кінця. Саме на це вказує камінь, що котиться і вдарає боввана в залізні ноги.

А оскільки удар припадає на ноги, які символізують Священну Римську імперію, значить, саме ця імперія буде при владі тоді, коли прийде Месія, щоб скинути людську владу і встановити Своє панування. Це дає нам можливість зрозуміти, що Ісус повернеться на землю в час правління Священної Римської імперії.

Багато людей стверджує, що Священна Римська імперія перестала існувати в 1806 році. Але це не так. За останні 50 років Священна Римська імперія відродилася. Але більшість людей навіть не зауважила того. Ісус Христос повернеться на землю саме в часи правління цієї імперії, правління антихриста і лжепророка, які будуть вихідцями з цієї відродженої імперії.

У Книзі пророка Даниїла міститься ще одна дуже важлива інформація. «А за днів тих царів Небесний Бог поставить царство, що навіки не зруйнується, і те царство не буде віддане іншому народові. Воно потовче й покінчить усі ті царства, а само буде стояти навіки» (Дан. 2:44).

За днів яких царів? Мова йде про царів, які символізують десять пальців на ногах. Десять пальців – це останні з усіх світових правлінь, які існували з 600 року до Р. Х. і аж до другого приходу Христа, коли Він встановить на землі Своє Царство. Ці десять царів ввійдуть в об'єднання, яке буде підтримувати антихриста напередодні другого приходу Христа.

Щоб переконатися в правдивості цього твердження, зверніть увагу на інший біблійний уривок, який говорить про те саме. У Книзі Об'явлення 17:12 записане пророцтво про другий прихід Христа. Тут альянс з десяти царів представлений не у вигляді десяти пальців, а у вигляді десятирогого звіра. Десять пальців у Книзі Даниїла – це те саме, що і десять рогів в Книзі Об'явлення. Вони символізують союз десяти націй, які будуть підтримувати антихриста – світового лідера останнього часу.

«А десять тих рогів, що бачив ти їх, то десять царів, що ще не прийняли царства, але приймуть владу царську із звіриною

на одну годину. Вони мають одну думку, а силу та владу свою віддадуть звірині» (Об. 17:12-13).

Звірина – це антихрист і світове правління останнього часу. Антихрист стоятиме на чолі світового уряду. Ці десять царів разом з антихристом отримають царську владу на одну годину. Година – це образний вислів, який має на увазі, що десять царів отримають владу на дуже короткий час. У них одна спільна ціль, і вони віддадуть свою силу і владу звірині.

Думаю, що фраза «одна думка» не потребує якогось пояснення. В останній час скрізь можна чути розмови про світову співдружність. Світова співдружність починає давати вказівки. Наприклад, ми вирішили, що Іран має зробити те й те. З наближенням другого приходу Христа такого роду цілеспрямовані світового масштабу буде вимальовуватися все чіткіше і чіткіше.

Отож ці десять царів мають один намір і дають свою силу і владу звірині – диктатору останнього часу, відомому як антихрист. Далі в Об. 17:14 говориться про те, що ці десять царів будуть воювати з Агнцем. Хто такий Агнець, ми всі знаємо, – це Ісус Христос, Агнець Божий, Який бере на себе гріхи світу.

Коли Ісус Христос повернеться на землю, щоб встановити Своє Царство, ці десять царів разом з антихристом виступлять, щоб битися проти Нього. Вони будуть воювати з Агнцем – Ісусом Христом.

Пам'ятаєте, що сказав Іван Хреститель, коли до нього прийшов хреститися Ісус Христос? «Оце Агнець Божий, Який бере на Себе гріхи світу». Отож, Агнець – це Ісус. Коли Він прийде, Йому будуть притивитися.

Ось що сказано в Об. 17:14: «Вони воюватимуть проти Агнца, та Агнець переможе їх, бо Він Господь над панами та Цар над царями. А ті, хто з Ним, покликані, і вибрані, і вірні».

До того часу, як Христос повернеться на землю, вірні Його діти вже зустрінуться з Ним на хмарах. Відроджені люди, які складають Церкву Ісуса Христа, будуть підхоплені, щоб зустріти Христа на повітрі. Після зустрічі з Ним вони разом повернуться на землю. Ісус зійде на Оливну гору в Єрусалимі. І тоді відбудеться Армагедонська битва. Армагедон стане тим місцем, де світові імперії битимуться з Ісусом Христом – і програють, тому що Він – Цар царів і Пан над панами. І разом з Ним будуть ті, кого Він покликав, кого вибрав і хто залишився Йому вірний.

А тепер послушайте щось дуже важливе. Якщо ви хочете бути разом з Ним, значить, вам необхідно відзватися на Його поклик. Біблія говорить, що покликаних багато, а вибраних мало. Якщо ви почули Божий заклик, значить вам необхідно підпорядкувати все своє життя Ісусу Христу і бути Його справжнім послідовником. Кожен покликаний має стати вибраним, і кожен вибраний має бути вірним.

Ми живемо в час виконання біблійних пророцтв про останні часи. Священна Римська імперія відроджується. І нам важливо не пропустити виконання цих пророцтв – так, як колись безліч людей пропустили народження на землі Месії – Господа і Спасителя Ісуса Христа.

ХРИСТИЯНСЬКА ПРОЗА

Заповіт мадам Делалі

Лише тепер зрозуміла Сильвія, що все життя, оплакуючи жертву Христа, своє серце вона віддавала багатству. Недільного ранку мадам Делалі, як звичайно, збиралася до церкви, але відчула, що в неї знову, незважаючи на прийняті ліки, підвищився тиск. Затряслися руки, запаморочилось в голові. Вона присіла на край канапи, намагаючись молитвою чи зусиллям волі зупинити повзучий вгору тиск. Але довелося, все-таки, зателефонувати доньці і в очікуванні її приїзду прилягти тут же, у покої, в дорогому костюмі, лише скинувши на килим туфлі.

Через деякий час приїхала донька разом з їх сімейним лікарем — месьє Пейотом. Жозефіна хвилювалася за маму, але при цьому продовжувала стару гру, фліртуєючи з сивим лікарем, яку вони обоє за невинною звичкою почали ще з юного віку Жозефіни.

Це зачепило мадам Делалі, яка хоча й тряслася, ніби в гарячці, але продовжувала, як звичайно, помічати все. Коли лікар, написавши купу рецептів і рахунок, поїхав, Жозефіна зателефонувала додому, і з її голосу мати зрозуміла, що в неї щось серйозне. «Напевне, це кінець», — подумала вона, але не злякалася, ніби це не її очікували смерть і могила.

Вона прийняла ліки, які залишив месьє Пейот, перейшла з допомогою доньки в спальню, переодягнувшись і лягла в ліжко.

Довго не могла зігрітися, лежала, дивлячись у вікно, а коли заснула, бачила дивні, незрозумілі сни. Пізно ввечері вона прокинулася і відчула, що справді помирає: їй було тісно, душно, кров гучно билася в голові. Вона намагалася покликати когось, але голос пропав.

Сильвія Делалі, 73-літня вдова, опинилася на порозі вічності. Вона невидячим поглядом дивилася навколо, ніби шукаючи Того, Хто дав їй життя, а тепер забирає його.

Вона була прегарною лялечкою, яку всі хотіли бавити і виховувати: няні, тітки, бабусі. Дуже швидко вона стала гарненькою розсудливою дівчинкою, щонеділі відвідувала католицьку церкву зі своїми батьками. Потім — вдале заміжжя, народження дочки і смерть чоловіка. Великий маєток, який він повністю заповів їй, робило її життя незалежним і безтурботним.

Мадам Делалі завжди любила свій дім, в якому не було жодної випадкової речі. Усе було вишукане, придбане відповідно до моди, зі смаком і для комфорту. Ціна ніяк не впливала на вибір. І ось тепер вона, господиня всіх цих дорогих речей: картин, килимів, антикварних комодиків і стильних меблів — ковзала по них байдужим поглядом. Їй не було діла до свого злеліаного дому, і все, що оточувало її, відповідало їй тим же, байдуже дивлячись, як відходить у світ інший її душа.

Стара жінка почувалася маленькою дитиною, що залишилась без захисту. Вона молилася Отцю Небесному, а в забутті кликала свою маму. Ця боротьба тривала недовго, але кожна секунда була питанням життя чи смерті.

Коли донька заглянула до спальні, вона побачила дивно осунуле обличчя матері зі впалими щокими на зовсім мокрій подушці. Жозефіна подумала, що це кінець, але мати слабким голосом попросила пити.

Багато днів Сильвія Делалі залишалася дуже слабою після гострої гіпертонічної кризи. Найнята доглядальниця, полька за походженням, жила весь час у неї вдома, подаючи хворій до ліжка м'яку перетерту їжу. Ця втомлена повна жінка одного разу поклати тачу на столик, і прекрасне горнятко зі старовинного венеціанського сервізу, яке подарувала Сильвії свекруха з нагоди народження внучки, впало на підлогу і тріснуло. Раніше після такого у Сильвії міг би тут же статися ще один гіпертонічний криз, а тепер вона, намагаючись заспокоїти

засмучену жінку, сказала байдуже: — Та викиньте ви його.

У свідомості Сильвії появилася тиша. Усе, що потрапляло в поле її зору чи думок, вона розглядала великим планом, як дослідник під лупою. Дивлячись якось на руки доглядальниці, вона подумала, що в той, напевне, троє дітей і вічні проблеми з грошима. Пізніше, розговорившись, жінка розповіла їй про своє життя. У неї справді троє синів, а чоловік покинув її кілька років тому.

— Закохався мій пан... Що поробиш? — намагалася усміхнутись Малгоса — так звали доглядальницю, не бажаючи надто сумними своїми історіями втомлювати хвору.

Жозефіна помітила, як змінився характер Сильвії, однак з жалем думала, що це результат недуги, після якої вже нема колишніх сил у колись вередливої і егоцентричної матері.

Сильвія виросла в католицькій сім'ї, в якій релігійні традиції були дуже сильними. Коли їй освідчився її майбутній чоловік, не всі в її сім'ї були раді цьому. Енергійний адвокат, що мав свою практику, походив з сім'ї протестантів і відвідував протестантську церкву. Питання про вінчання був каменем спотикання для обох сторін. Врешті-решт, тітка нареченої, стара діва, виступивши з палкою промовою на захист жениха, врятувала ситуацію.

Вони вінчалися в протестантській церкві. Відтоді питання про релігію в сім'ї Делалі більше не виникало: Сильвія відчувала, що в цьому нема ніякої потреби. Головне, що в її сім'ї панувала любов, яка ще більше розквітла, коли народилася чудова донечка.

Сильвія завжди вміла подобатися людям: юною дівчиною-нареченою, потім вродливою зрілою жінкою-матір'ю. Навіть після смерті чоловіка, яка була для неї страшним ударом, вона зуміла залишитися доглянутою і дотепною дамою.

Протягом 40 років мадам Делалі була парафіянкою великої протестантської церкви, добродійницею і донедавна співала в церковному хорі. Вона дуже любила слухати серйозні проповіді пастора месьє Кутре, чудового проповідника і цікавого, мудрого чоловіка, який в колі дам її віку, без сумніву, вважався одним з найкращих проповідників міста.

Засмучувала мадам Делалі байдужість до церкви її внучки Вірджинії. Коли та була зовсім маленькою, Сильвія привозила її в недільну церковну школу. На той час катехізис (короткий виклад християнського віровчення) у шкільних програмах був анульований, і це жахало Сильвію, яка не уявляла, що за люди можуть вирости з дітей, котрі не знають Біблії.

Вірджинії недавно минуло 18 років. Вона навчалася в літературному класі престижного ліцею. Наступного року їй треба буде обирати професію. Вона хотіла вступати в приватну школу журналістики.

Жозефіна, внутрішньо не схвалюючи цього вибору, не мала права голосу, як і майже всі батьки сьогодні. Лише бабусі, знаючи її нетерплячий характер, Вірджинія дозволяла сумніватися вголос у правильності її вибору.

Тетяна МАСС.
Далі буде.

Про серце

«Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та п'янством і життєвими клопотами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано, немов сітка, бо він прийде на всіх, що живуть на поверхні всієї землі. Тож пильнуйте і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським!» (Лк. 21:34-36).

Отже, про серце. Серце не як той порожнистий мускулистий орган, який переганяє кров по тілі. Серце як центр чи джерело наших емоцій, особистих рис, зосередження наших глибинних думок і почуттів.

Саме його ми маємо на увазі, коли говоримо, що ненавидимо чи любимо всім серцем, серцем відчуваємо щось або що серце підказує нам що-небудь. Як же мало ми знаємо ось це своє серце.

Одна з особливостей серця полягає в тому, що воно не стає м'якшим з роками. Чи не дивувало вас, наскільки легше духовні цінності сприймає дитина, ніж дорослий? Або як легко дитина кається, прощає, забуває образу...

Двоє хлопчиків, які щойно побилися і, здавалося, посварилися надовго, через якусь хвилину вже йдуть, обнявшись, мов найкращі друзі. Чи не вражали вас слова Ісуса: «Поправді кажу вам: коли не навернетесь і не станете, як ті діти, — не ввійдете в Царство Небесне!» (Мт. 18:3).

З віком і під впливом життєвих обставин людське серце лише грубають. Ми просто не усвідомлюємо цього. Небезпечно помилятися відносно власного серця, думаючи, що завтра нам буде легше приймати правильні духовні рішення. Дивовижно, що ми так мало думаємо про це перед лицем настільки явної залежності від випадкових обставин цього світу.

Ми — покоління, яке захоплюється реалізмом, але не відважується дивитися в обличчя реальності. Ми звичайно зображаємо літніх людей у вигляді ласкавих приємних бабусь і м'яких добрих дідусів. Таке буває, але, швидше, як виняток, а не правило.

Справді, дідусь з вигляду наче добрий: але не тому, що в нього добре серце, а тому, що тіло немічне. Та зачепи його за живе — і побачиш, який він: сумирний чи з норовом, ясний розумом чи нестримний, поблажливий чи суворий.

Заради справедливості треба визнати, що частіше він злий і недобрий. Деякі з моїх літніх знайомих дуже жорстко і вороже налаштовані щодо всього, що так чи інакше пов'язане з Господом. Звідки це? Адже життя майже минуло, скоро вони відійдуть з землі. Здавалося, думки про те, що буде потім, після смерті, повинні пом'якшити серце, але часто так не стається. Серце не стає м'якшим лише тому, що ми старшаємо — без духовної їжі воно черствіє.

Кажуть, що на ріці Ніагарі за кілька кілометрів до знаменитого Ніагарського водоспаду впоперек ріки натягнуто трос з величезним плакатом: «Далі нема рятунку». Цей плакат призначений для тих, хто пливе по річці човном. З цього місця течія стає настільки сильною, а береги — настільки крутими, що вибратися практично неможливо.

Наше життя можна порівняти з плаванням на човні бурхливою рікою. От тільки де трос з таким плакатом?

А ви ніколи не зустрічали живих мерців? Я кажу про людей, в яких померла совість. Адже совість — це той внутрішній голос людини, який Бог дає їй від народження. Через совість Бог говорить людині, що можна робити, а що — ні. А як багато наших сучасників вже розірвали цю єдину для них ниточку до Бога, до добра.

Багато хто не сприймає Євангеліє тому, що не усвідомлює небезпеки огрубіння серця, залишеного на себе. Не випадково Біблія підкреслює важливість отримання спасіння саме зараз. Бог знає, що наш час вичерпується, а ми не розуміємо цього. Але навіть якщо в нас і залишається ще час (навіть багато років в запасі), чи можемо ми бути впевненими, що згодом нам стане легше зробити вибір на користь Бога, добра, праведності і відкуплення, а не на користь гріха і спокусу цього світу.

Бог через Біблію говорить нам: «... ось тепер день спасіння» (2 Кор. 6:2). «Не робіте твердим серця вашого...» (Пс. 95:8). «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Прип. 4:23). Це слова застереження, попередження, нагадування про небезпеку.

А на тих, хто відкрив Йому своє серце, Бог виливає благословення. Давид вигукує: «Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя» (Пс. 42:2). Ми навіть не можемо уявити, скільки Бог може зробити для людини, чие серце спрямоване до Нього.

Через свою запеклість багато людей думають, що Богу подобається карати грішника. Це не так. Богові подобається виявляти милосердя. Він кличе: «Зверніться-но ви до картанна Мою — ось Я виллю вам Духа Святого, сповіщу вам слова Свої!» (Прип. 1:23).

Немає межі тому, що Бог чинить для сприйнятливого серця. Він зміцнює тих, що надіються на Нього; Він дає радість праведним; Він усуває печалі; Він виконує бажання серця того, хто втішається Господом; Він спрямовує стопи людей, які бережуть Закон Божий у своєму серці. І Він творить чисте серце у тому, хто кається.

«Стережіться, брати, щоб у комусь із вас не було злого серця невірства, що воно відступало б від Бога Живого! Але кожного дня заохочуйте один одного, доки зветься «Сьогодні», щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха. Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки початок життя ми затримаємо певним аж до кінця, аж поки говориться: «Сьогодні, як голос Його ви почувете, не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань!» (Євр. 3:12-15).

За книгою Орд. Л. МОРОУ
«Ясне уявлення про Бога».

Гімн любові

«Ніколи любов не перестає» (1 Кор. 13:8)

Різдвяна версія

Коли я прикрашаю свій дім ялиновими гілками, гірляндами і лампочками, та не пізнав смисл Різдва, — то я не більше, ніж декоратор.

Коли я працюю з ранку до вечора на кухні, готуючи кілограми тортів, тістечок і вишуканих страв, і запрошую гостей за ідеально накритий стіл, та при цьому в моєму серці немає радості від народження Ісуса, то я не більше, ніж кухар.

Коли я працюю в благодійних організаціях, співаю в домах для перестарілих і всі свої заощадження віддаю на благодійництво, та при цьому не маю любові до своєї сім'ї, то все це марно.

Коли я співаю про Різдво, та не прийняв у своє серце Ісуса, то я не знаю, що таке Різдво.

Любов до Ісуса перериває роботу на кухні, щоб поцілувати дитину.

Любов до Ісуса змушує відкласти своє заняття, щоб пригорнути дружину.

Любов доброзичлива, незважаючи на стреси і брак часу.

Любов не заздрить іншим, якщо в них кращі дома і більше грошей.

Любов не кричить на дітей, що вони плутаються під ногами, а завжди радіє, що вони в неї є і можуть плутатися під ногами.

Любов дає не тільки тим, хто може віддати. З великою радістю вона одаровує тих, які нічого не можуть подарувати у відповідь.

Любов все терпить, усе покриває, на все надіється. Любов ніколи не перестає.

Подарунки забудуться і струхлявляють. Торти і тістечка з'їдяться. Різдвяна ялинка засохне. Але дар Божий на Різдво в Ісусі Христі залишиться навик!

Маю право, або Цінність Євангелія

Конституція нашої держави надає низку прав своїм громадянам та зобов'язується гарантувати їх дотримання. Конвенція ООН підтримує захист основоположних прав та свобод кожної людини. Інакше кажучи, кожна людина має право на повагу до власної гідності, особисту недоторканість, свободу думки і слова, володіння приватною власністю, справедливий суд тощо. Ми живемо у світі, де особисті права кожного — невід'ємна частина нашого життя. Ми справедливо обурюємося, коли хтось обмежує свободу у використанні наших прав! На такі речі ми не можемо заплющувати очі і маємо відстоювати власні права!

Цікаво, що апостол Павло не так високо оцінював власні права і свободи. Він був римським громадянином, що надавало йому чимало привілеїв. Разом з тим він іноді жертвував цими правами. Іноді Павло добровільно відмовлявся від гарантованих йому прав.

Скажімо, з тексту 1 Коринтян 9:15-23 дізнаємося, що Павло відмовився від гарантованого йому права отримувати фінансову підтримку від церкви. А далі читаємо, що апостол суттєво обмежував свою свободу — «від усіх бувши вільний, я зробився рабом для всіх» (1 Кор. 9:19).

І тільки подумаймо, як багато обмежень містить одна фраза з 20-го вірша: «Для юдеїв, я був як юдей». Павло добровільно підкорявся юдейським звичаям і правилам (яких було так багато!), хоча спокійно міг того не робити. Скажімо, він був вільним від того, щоб у суботу не віддалятися від свого дому більше, ніж на один кілометр. Вільний від обов'язкового виконання дрібних заборон суворого припису юдеїв. Але Павло відмовився від цього права. Від свободи, яка б так полегшила йому життя.

Для чого? Навіщо відмовлятися від того, що по праву належить тобі? Відповідь проста — Євангеліє! У згаданому вище тексті чітко вказано, навіщо Павло це робив: «... щоб придбати підзаконних», «... щоб спасти бодай деяких».

Інакше кажучи він добровільно відмовлявся від своїх прав, щоб мати змогу ефективно проповідувати людям про Христа і Його милість!

А чим ми сьогодні готові пожертвувати, щоб поділитися з кимось звісткою про Христа? Від яких прав ми можемо відмовитися задля звернення Його волі? Наскільки ми здатні ігнорувати якісь порушення наших прав, щоб свідчити про Його милість?

Бо зрештою, все зводиться до того, що для нас цінніше: наші права чи Євангеліє.

Олексій ЛУПЕНКО.

Як вивчати Біблію

«Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете і пізнаєте правду, – а правда вас вільними зробить!» (Івана 8:31-32).

Багато людей хотіли б вивчати Біблію, але не знають, з чого почати. На це запитання чудову відповідь дав апостол Іван: «Це ж написано, щоб ви вірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!» (Івана 20:31). Апостол наголошує, що в центрі його Євангелія стоїть Ісус. Тому Євангеліє від Івана може стати добрим початком для вивчення Біблії.

Біблія містить багато фактів, історій, поетичних розповідей, але центральною Особою є Ісус Христос, здавна обіцяний Месія, розп'ятий і воскреслий з мертвих.

Одного разу Ісус навчав у синагозі. Прочитавши пророцтво про Месію з Книги Ісаї 61:1, Ісус сів і надзвичайно здивував громаду такими словами: «Сьогодні збулося Писання, яке ви почули» (Луки 4:21). Ясно, що мав на увазі Ісус: Святе Письмо свідчить про Христа і вказує на Нього.

Від початку Біблії, від першої євангельської обітниці у Книзі Буття 3:15 усі писання пророків Старого Заповіту так чи інакше свідчать про Ісуса, прийдешнього Месію.

Не збірник правил, а Божья любов у Христі Ісусі

Наш ворог намагається ввести кожне нове покоління людей в оману, змушуючи їх повірити, що Біблія – це, перш за все, божественний посібник для морально кращого життя. Як наслідок, після читання Біблії людина намагається розпочати жити так, як подобається Богові, щоб одержати Його благословення. Ісус ясно попереджав про це серйозне неправильне розуміння основної мети Святого Письма. Він суворо попереджав фарисеїв, найбільш впливових релігійних провідників того часу, щоб вони не вважали Біблію релігійною книгою правил поведінки.

Ісус сказав фарисеям: «Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене!» (Івана 5:39; також див. Марка 12:24; Дії 13:27).

Іншими словами, Ісус говорив фарисеям: «Ви постійно досліджуєте Писання, щоб знайти вказівки, як провадити спосіб життя, прийнятний для Бога. Але основне

призначення Біблії не в тому, щоб бути книгою релігійних норм і правил. Біблія складається з багатьох натхнених Богом Писань, і всі вони свідчать про Мене».

Отже, основний наголос Біблії не в тому, щоб забезпечити читача різними релігійними правилами, які потрібно виконувати, щоб догодити Богу. Основна мета Святого Письма – зосередження на Ісусі Христі, Який повністю виконав Закон за нас (Матвія 5:17).

Тому, читаючи Святе Письмо, уникаймо спокуси вважати Біблію збірником релігійних правил, виконуючи які, можна заслужити Божу прихильність. Натомість зосередьмося на любові і благодаті Божій в Ісусі Христі. «Закон бо через Мойсея був даний, а благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа» (Івана 1:17).

Небезпека неправильного тлумачення

Ми часто чуємо, що сучасне мистецтво пропонує те, що хоче глядач. І кожен тлумачить його по-своєму. Деякі сучасні релігійні рухи пропонують подібний підхід до пояснення Біблії. Мовляв, пояснення Біблії – це справа читача. Але згадаймо слова апостола Петра: «Бо ви знаєте перше про те, що жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить. Бо пророцтво ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Петра 1:20-21).

Ще одна проблема – зловживання розумом і логікою при читанні і поясненні Біблії. Розум – це дар Божий. Однак коли ми піддаємося спокусі засумніватися в тому, що говорить Бог у Своему Слові, лише тому, що це не виглядає розумним чи логічним, це не що інше, як спроба диявола використати цей дар Божий проти нас і нашої віри.

Апостол Павло попереджав про цю серйозну небезпеку підходу до віри з

точки зору розуму такими словами: «Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємося, Сила Божья! Де мудрий? Де книжник? Де дослідувач віку цього? Хіба Бог мудрість світу цього не змінив на глупоту? Через те ж, що світ мудрістю не зрозумів Бога в мудрості Божій, то Богові вгодно було спасти віруючих через дурість проповіді» (1 Коринтян 1:18, 20-21).

Читаючи Святе Письмо, ви неминуче стикатиметеся з іменами, поняттями, концепціями чи виразами, яких не зрозумієте відразу. Це нормально. Апостол Павло говорить: «Отож, тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я» (1 Коринтян 13:12).

З чого почати

Найперше молись. Просіть Бога послати Святого Духа, щоб відкрити ваш розум (Луки 24:45; Дії 16:14). Апостол Павло пише: «Не знає ніхто речей Божих, окрім Духа Божого» (1 Коринтян 2:11; також див. Приповіді 20:27; Ефесян 1:13). Кожного разу, відкриваючи Біблію, помоліться приблизно так: **«Дорогий Господи, відкрий мій розум Духом Твоїм, щоб я міг зрозуміти Твоє Слово, щоб я побачив Твого Сина Ісуса Христа в центрі усього створеного, щоб Твоя благодать омилла мої гріхи і подарувала надію на життя небесне. Молю Тебе в Ім'я Ісуса Христа. Амінь».**

Ми вже рекомендували вам розпочати з читання Євангелія від Івана. Деякі вчителі Біблії рекомендують читати дві або три книги одночасно. Непогано разом з Євангелієм від Івана читати Послання Івана, а також Псалми. Псалми у всіх життєвих ситуаціях промовляють до серця людини. Вони нагадують нашому стурбованому серцю про велику любов і милість Господню.

Вибравши для вивчення якусь із книг Біблії, прочитайте її від початку до кінця.

У процесі читання корисно робити записи про прочитане. Проаналізуйте зміст і послідовність подій. Зауважте, хто говорить і про що. Які обставини подій, що відбуваються.

Намагайтеся вникнути у зміст сказаного. Яке ваше перше розуміння прочитаного? Що, на вашу думку, Святий Дух хоче відкрити вам через ці рядки?

Потім перечитайте книгу ще раз. Ви зможете побачити в ній щось таке, чого не помітили раніше.

Не намагайтеся виявити «приховане» значення слів. Бог виявить все, що вам потрібно знати в цей момент.

Працюючи так над Святим Письмом, ви побачите, що, подібно до складання картини-мозаїки, поступово, фрагмент за фрагментом, перед вами розгортається загальна картина того, що Бог здійснив для вас у Своїй незбагненній любові.

Коли в центрі вашого життя стане Христос і ви побачите велике благословення прощення і надії, яку Отець дає вам у Ісусі, це спонукає вас до того, щоб по-новому подивитися на своє життя. Замість незадоволення і похмурості Святий Дух може породити в вас оптимістичне і позитивне сприйняття світу навіть у важких життєвих ситуаціях. Замість того, щоб завжди ставити своє «я» на перше місце, ви під дією Слова Божого будете передусім дякувати Богу, потім турбуватися про своїх ближніх, а відтак аж – про себе. Так діяв Христос. Ми ж, щоденно читаючи Божє Слово, «... маємо розум Христів» (1 Коринтян 2:16).

Ісус Христос є центром Святого Письма. «Він є перший від усього, і все Ним стоїть» (Колосян 1:17). Чим більше ви будете читати Біблію, роздумуючи про Христа, тим краще будете розуміти це велике Послання Божої любові до нас.

Святе Письмо не суперечить саме собі. Неясні фрагменти Біблії пояснюються зрозумілими місцями. Святе Письмо саме себе пояснює. Пам'ятаймо велику обітницю, що прозвучала з вуст Самого Спасителя: «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Мое, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Івана 14:26).

Вихід з безвиході

У 14-му розділі Книги Вихід розповідається про вихід ізраїльського народу з Єгипту. Проаналізувавши перші чотири вірші, можна зауважити, що досить часто ми опиняємося у такому ж становищі.

Ми, люди, що пізнали Бога Живого, опиняючись у складній ситуації, починаємо шукати вихід і часто, не зауважуючи цього, звинувачуємо своїх ближніх, мовляв, якби не той чи не та, такого б не сталося. Але насправді нашим життям керує Бог.

Звичайно, ми розуміємо, що Господь не хоче, щоб нам було погано, але інколи Він ставить нас у складні обставини, випробовуючи нас.

Бог бажав вивести Свій народ із

Єгипту і довести до обіцяного краю, але цей народ не знав, що його чекає дорогою. Бог вірний Своему Слову, і Його обітниця не можна й близько порівняти з людськими, бо те, що Господь пообіцяв, Він виконає.

Тому не квапмося робити висновки, а тим більше нарікати на інших людей, а іноді й на Бога. Коли Бог завів нас у якусь становище, Він і виведе з нього. Тому треба зберігати в душі спокій. Богів не все одно, як ми будемо поводитися в тих чи інших обставинах, бо Він все передбачив нам на добро.

Навіть коли дуже важко і ми нічого не розуміємо, замість того, щоб перестати молитися, нам ще більше треба довіритися Богу, стати в проломі за себе і за обставини, в яких ми опинилися, читати Слово Боже, не припиняти спілкування з

народом Божим і дякувати Богові навіть, якщо це важко.

У житті буває різне. І ми легко радімо іншим, як поводитися в тій чи іншій ситуації, а самі, опинившись у таких же обставинах, губимося.

Одного разу я став свідком розмови двох людей на ринку. Вони обговорювали ситуацію, що склалася в Україні. Один сказав: «Усе, що в нас сталося, допустив Бог, бо Він хоче в такий спосіб випробувати Україну». А другий відповів: «Нехай би Бог випробовував Америку чи Німеччину».

Виходить, що Бог повинен випробовувати людей з великим достатком або країни з розвинутою економікою. Однак Писання дає нам підстави думати інакше.

Згадаймо: ізраїльтяни достатньо натерпілися в Єгипті, але не встигли ще вийти з Єгипту, як на їхньому шляху знову появились труднощі.

Господь іноді хоче нас випробувати, чи після спасіння, отриманого

по благодаті, ми будемо готові Йому служити. Саме тому Він допускає важкі обставини, і Він же допомагає нам їх подолати.

Принцип випробувань можна побачити в будь-якій сфері життя. Кожну машину, кожну деталь, кожне обладнання, що виготовляється, перед впровадженням та використанням випробовують. І якщо виявляються дефекти, то їх, звичайно, виправляють. Господь нас випробовує, щоб ми ставали сильнішими, твердішими, готовими до будь-якого доброго діла. Тому навчимося приймати від Господа не тільки бажані, але й неприємні обставини, а Він знає, як вивести з них.

В житті трапляються випробування, з яких хочеться вийти за будь-яку ціну і то якомога швидше. У таку ситуацію потрапив Божий народ, коли перед собою побачив море, а позаду – колісники. Можна поспівувати Ізраїлю, читаючи про це, але саме ця історія допомагає знайти вирішення

багатьох складних життєвих питань. Якщо Господь ввів нас у випробовування, то Він може і вивести з них. Тому довіряймося Богові. А довіряти Богові – це значить впустити Його у свою працю, на кухню, у спальню, у громадське життя і відпочинок. Я впевнений, що всі ситуації, які виглядають безвихідними, Бог бачить вирішеними.

Мойсей підняв свій голос і сказав: «Не бійтеся! Стійте і побачите спасіння Бога, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх повік. Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!» (2 М. 14:13-14).

Господь готовий воювати на нашому боці. І ми вже не раз бачили, як падають наші вороги. І побачимо це не раз, якщо будемо стояти на Слові Господа.

Ми маємо вихід з безвихідного становища, бо Христос показав нам цей вихід. Господь дасть нам перемогу, якщо ми словна довіряємося Йому.

Микола СМОЛЬСЬКИЙ.

Українське Біблійне Товариство – на другому місці у світі з поширення Святого Письма

17 грудня 2014 року в Києві відбулося засідання центрального правління Українського Біблійного Товариства (УБТ). Приємно, що УБТ посіло друге місце у світі (перше – Бразилія) з поширення Святого Письма. Всього в Україні поширено 240 тисяч примірників Біблій та Євангелій (у всьому світі – 118 мільйонів примірників).

На прохання Світового Біблійного Товариства (UBS) члени УБТ допомагали утворенню біблійних товариств в Узбекистані, Азербайджані та в деяких країнах Східної Європи.

Тільки Слово Боже здатне змінити серце людини. Тому треба й надалі докладати зусиль, щоб святе Євангеліє впливало на свідомість українського народу.

chve.org.ua

Опівночі, коли навколо всі спали, на полі пильнували пастухи, дослухаючись до кожного шереху, намагаючись вловити будь-який рух в темряві. Раптово поле осяяло яскраве світло, і пастухи почули про чудо Різдва Христового, а потім побігли і схилилися перед Новонародженим Немовлям на коліна.

Кожному з нас теж потрібно пильнувати своє життя, якщо ми бажемо не просто чути про чудо Різдва, але й отримати право в благоговінні схилитися

перед своїм Спасителем, дякуючи Йому за вічне життя.

Ми потребуємо відкритих очей, щоб бачити велич Бога в навколишній імлі. Лише в Його світлі ми здатні побачити плутанину життя, свою безпорадність і похмурі перспективи на майбутнє. Лише Його світло робить нас здатними бачити потреби навколишнього світу бути готовими допомогти нужденним.

Сяйво Божої слави сяє посеред ночі. Хто зможе побачити його? Лише той, хто пильнує, хто має відкриті очі і вуха!

У свідомості багатьох людей згадка про Десять заповідей чомусь асоціюється зі списком простих моральних правил, які мають характер заборон і обмежень. Пам'ятаю, колись давно мав розмову зі своїм далеким від релігії приятелем. «Десять заповідей? Авжеж, чув: не вбивай, не кради і таке інше...» — такими були його загальні уявлення про Декалог. Приблизно так — як набір правил «просто доброї людини» — ці заповіді постають у свідомості пересічних світських людей. І хоча більшість християн добре знайомі зі змістом Десятьох заповідей, чомусь поняття про них як про заборони залишається домінуючим.

Чи справді це лише обмежувальні приписи, що накладаються на людину, яка бажає бути вірною Богові, а чи в них є щось більше, що мотивує до діяльного духовного життя?

Звернемо увагу на початок Першої заповіді: «Я — Господь, Бог твій, що вивів тебе із землі Єгипетської, із дому рабства...» (Вих. 20:2). Отже, починається Декалог зовсім не з заборони, а з проголошення Імені Бога, з маніфестації того, Ким є Бог: Він — твій Бог, що визволив тебе з рабства.

Звертання до людини саме в другій особі однини («ти»), а не в множинному «ви», відзначав як особливу рису Декалогу видатний дослідник Старого Завіту Умберто Кассуто. У Мойсеевому П'ятикнижжі можна знайти обидві форми звертання до громади народу Ізраїлю — на «ти» і на «ви» (Вих. 20:23-24; Лев. 26:1-2), але саме в Десяти заповідях Бог звертається до тебе особисто. Він проголошує, що Він — Ягве (з єврейської yhw — «Сущий», «Той, Хто дає бути», це слово в перекладі подається як «Господь»), Хто дає існування всесвіту, і Він твій Бог. Він знає тебе, Він визволяє тебе, перед Ним ти нестигмеш відповідальність за свої вчинки.

Але яке я маю відношення до виходу євреїв із Єгипту? Хіба оте «ти» стосується мене, а не лише народу Ізраїлю? Так, найперше Декалог звучав як звернення до єврейського народу, апелюючи до пережитого ним історичного досвіду стосунків із Богом — звільнення з єгипетського рабства. Проте вже в самому П'ятикнижжі ця подія починає позначати духовний досвід, який переживають кожне покоління і кожна окрема людина в процесі богопізнання.

Так, Бог заповів народу Ізраїлю, щоб вони вчили з покоління в покоління слова своєрідного «сповідання віри», яке повторювали під час святкування Песаху (Пасхи): «Рабами ми були у фараона в

Єгипті, але Господь вивів нас...» (Повт. Зак. 6:21). Ці слова пізніше повторювали ті, хто, можливо, ніколи не бачив Єгипту на власні очі, не стогнав від болючих шмагань батогами єгипетських наглядачів, проте відчував себе причетним до великого виходу з рабства гріха, марноти і смерті. Пророки Мойсей та Ілля говорили з Ісусом на горі Преображення «про вихід, який Йому належало здійснити в Єрусалимі» (Лк. 9:31). А апостол Іван звертається до тієї ж метафори виходу: «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя...» (1 Ів. 3:14).

Отже, Бог, Який визволяє від рабства, звертається до людини, проголошуючи Свою велич: «... Нехай не буде у тебе інших богів перед лицем Моїм!». Недаремно Десять заповідей названі в самому Мойсеевому Законі «словами заповіту» (Вих. 34:28). Слово «заповіт» в українській мові має дещо інший відтінок, ніж його давньоєврейський відповідник, що звучить як «договір», «союз». Тобто Декалог — це слова священного договору між Богом та людиною, і за його умовами людина має вклонитися лише Єдиному Богові, Сущому, що дає істинну свободу.

В історичному контексті Старого Заповіту ця заповідь мала конкретне значення: народ Ізраїлю не міг шанувати будь-яких інших богів і разом з тим служити й Істинному Богові, оскільки заповіт означав взаємну вірність та відданість між Богом та тим, хто посвячував Йому своє життя. Такий релігійний світогляд називається етичним монотеїзмом, тобто вірою лише в Одного Бога, яка виражається у дотриманні моральних норм більше, ніж у виконанні ритуалів.

А як же модний нині релігійний універсалізм — вчення про можливість пізнання Істини через будь-яке вірування, зокрема і язичницьке багатобожжя? Цілком очевидно, що такі уявлення в Старому Заповіті розглядалися як хибні та гріховні. До речі, Друга заповідь Декалогу вводить ще одну заборону, яка

підкреслює винятковий характер біблійного єдиного божжя: «Не роби собі ідола і будь-якого зображення того, що на небі вгорі, і що на землі внизу, і того, що у водах, нижче землі. Не вклоняйся їм, і не служи їм» (Вих. 20:4-5).

Заборона виготовлення культових зображень Бога — чи то у вигляді сакрального символу (як, наприклад, сонячний диск у єгиптян — знак бога Ра), чи то скульптурного, чи портретного образу розглядається у Десяти заповідях як блюзнірство й порушення одного з основоположних принципів монотеїзму — трансцендентності Бога, тобто Його вищості над матеріальним світом. Бог є над речами, предметами чи явищами, тому зобразити Його — означає принизити, звести до рівня творіння.

Саме тому біблійне одкровення Бога — це одкровення Слова, яке Всевишній передавав через пророків. У тих же випадках, коли Він з'являвся людям у видимий спосіб, Його з'ява була позбавлена певного образу: Він говорив із Мойсеем з-посеред вогню та хмари (Вих. 19:18-19), або з палаючого тернового куща (Вих. 3:1-14). А Мойсей мав нагадати синам Ізраїлю про спокусу зобразити Всемогутнього: «Пильно бережіть в своїх душах, що ви не бачили ніякого образу в той день, коли говорив Господь з вами на горі Хорив з середини вогню» (Повт. Зак. 4:15). Так само й апостол Павло називає Бога «Царем віків нетлінним, невидимим, єдиним, премудрим» (1 Тим. 1:17).

Дослідники біблійного тексту часто відзначають схожість «слів заповіту» з текстами стародавніх договорів, що уклалися між могутніми царями та їх слабшими союзниками. Безперечно, таке порівняння має сенс: Бог проголошує Свою могутність, нагадує про те, що Він зробив для народу Ізраїлю, заявляє про вимоги щодо вірності Йому.

І ще одна цікава спільна риса — ім'я. Той, хто був у союзі з могутнім царем, мав право називатися його ім'ям. Це

була перевага й обов'язок одночасно: ім'я сильного покровителя змушувало тремтіти ворогів, але недостойні вчинки підданого могли зганьбити його й викликати гнів царя. Тому Третя заповідь звучить так: «Не промовляй (буквально «не носи») Ім'я Господа, Бога твого, надаремно, бо не залишиш непокараним Господь того, хто промовляє ім'я Його надаремно» (Вих. 20:7).

Ця заповідь закликає не лише не промовляти Імені Бога в неправдивих присягах, ганьблячи Його цим (Лев. 19:12), а й називаючи себе Божим (у нашому випадку — християнином) поводитися недостойно Його слави. Бог докоряв ізраїльтянам за те, що вони, порушуючи Його заповіді, тим самим ганьбили Його Ім'я в очах інших народів (Єр. 34:16; Єз. 36:20-23).

Однією з умов стародавніх «заповітів» (тобто договорів) між царем та його підданим було регулярне висловлення гідної пошани та лояльності до свого володаря. Саме цей принцип виражено в Четвертій заповіді Декалогу: «Пам'ятай день суботній, щоб святкувати його... Бо за шість днів створив Господь небо та землю, море та все, що в них, і відпочив у день сьомий. Тому благословив Господь день сьомий та освятив його» (Вих. 20:8-11).

Можливо, читачеві здасться не зовсім зрозумілим спосіб вираження пошани до Творця всесвіту в такий спосіб — припинення роботи (хіба не можна пам'ятати про Нього працюючи?). Так, шанувати Бога в серці кожну мить життя — це основний принцип справжнього богопоклоніння, проте, будучи зануреною в щоденну працю, людина повинна мати день особливого спілкування з Богом, день, що наповнений не лише духовним піднесенням, але й фізичним та емоційним спокоєм, відчуженістю від щоденних турбот. Цей час має нагадувати той перший в історії світу «сьомий день» (Бут. 2:2-3), коли все перебувало в цілковитій гармонії: були «завершені» небо та земля, а Сам Творець оцінив Своє творіння як «дуже добре» (Бут. 1:31).

У іншому варіанті Десяти заповідей постановою про святкування суботи отримує додаткову мотивацію: «І пам'ятай, що ти був рабом у землі Єгипетській, і вивів тебе Господь, Бог твій звідти рукою сильною та правицею піднятою; тому заповідав тобі Господь, Бог твій, виконувати день суботній» (Повт. Зак. 5:15).

Тобто на згадку про визволення з рабства й отримання справжнього спокою — духовної свободи. Саме тому в Євангеліях ми неодноразово зустрічаємо розповіді про те, що Ісус Христос демонстративно зіплював людей у суботу — щоб показати, що цей день призначений для звільнення людини (Мт. 12:10; Лк. 6:5),

для відчуття духовної свободи, а не існує як день заборон і обмежень: «Субота для людини, а не людина для суботи» (Мр. 2:27).

Так, звертаючись до начальника синагоги, який зауважив, що хвору жінку не варто було зіплювати в суботу, Ісус сказав: «... цю ж доньку Авраамову чи не треба звільнити від пут цих в день суботній?» (Лк. 13:16).

При цьому треба відзначити, що Ісус шанобливо ставився до суботи і навіть заповів Своєю учням молитися, «щоб втеча ваша не сталася взимку, ані в суботу» (Мт. 24:20).

Таким чином, наголосимо, що перші чотири заповіді зовсім не мали характеру правил поведінки «просто доброї людини» — вони були заповідями, які окреслювали основні принципи заповіту між Богом та людиною, причому ці принципи зовсім не такі, що їх можна знайти в кожній релігії світу: навпаки, вони проводять певну межу між істинним богошануванням та хибними релігійними уявленнями (багатобожжям, ідолопоклонством, вірою в самозародження всесвіту в первісному хаосі та ін.).

Те ж, що ми зазвичай називаємо «загальнолюдськими цінностями», швидше, стосується наступних шести заповідей: шануй батька й матір, не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправди на ближнього свого, не бажай того, що в ближнього твого (у сенсі заздрості).

Проте недаремно вони йдуть саме після перших чотирьох заповідей, що скеровують людину до Бога: цим самим Декалог демонструє важливий принцип — немає іншого підґрунтя моралі, окрім віри в трансцендентного Творця і Спасителя. Мораль не можна вивести з суто прагматичних міркувань (тобто щоб усім було добре), оскільки тоді обов'язково знайдуться «виправдання» і «пояснення» доцільності вбивства, перелюбу, крадіжки чи брехні заради якогось більшого блага для окремої людини чи суспільства.

Етика людських стосунків тільки тоді має сенс, коли вона ґрунтується на визнанні існування Вищої Реальності, а не виводиться з практичних потреб суспільства.

Проте наявність у словах заповіту «людського» виміру свідчить про те, що духовне життя не може реалізуватися лише в молитвах та в духовному спогляданні, воно повинно відображатися на стосунках з людьми, які створені за образом та подобою Божою.

Такі основи біблійного етичного монотеїзму: «Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією силою твоєю, і всім розумінням твоїм; і ближнього твого, як самого себе» (Лк. 10:27).

Дмитро ЦОЛН.

Не так давно одна молода християнська пара прийшла до церкви, щоб взяти шлюб. Яке ж було їхнє здивування, коли виявилось, що того дня вінчалися дві змії. Рептилії були в клітках, і місцевий молодий священик з натхненням читав настанови, як «гадам» вірно, в любові жити і народжувати щасливих «змієнят».

Хтось скаже: «Який жаж! До чого дожилися». І все це — з однієї причини: потурання.

Ісус Христос, Божий Син, спостерігає за станом кожної церкви і кожного служителя. І Він говорить: «Але маю на тебе... ти попускаєш!». Здавалося б, у Біблії прямим текстом не написано, що попускання — це гріх, але подивимося, як пояснює це слово словник: попустити — це не помітити, дивитися крізь пальці, не забороняти, потурати, не обмежувати. Тобто ми все розуміємо, бачимо погане, але не бажємо зв'язуватися, щоб не мати якихось проблем.

І таке відбувається нині з християнами. Світ входить в церкви, а деякі служителі дивляться на це крізь пальці!

Коли Господь давав Мойсееві Закон — основу благополучного духовного життя народу, у той час внизу, у долині, йшла забава, а посеред всього підносилося золоте теля, вилите за наказом Аарона, священика і провідника народу Божого.

«І сказав Мойсей Ааронові: «Що вчинив тобі народ цей, що ти гріх великий навів на нього?.. І побачив Мойсей народ, що незагнуданий він, бо Аарон розгнудав його на ганьбу поміж їхніми ворогами» (2 М. 32:21, 25).

Цю подію Бог описує для всіх народів і поколінь, показуючи незагнуданий і непокірний норов лю-

Потурання

«І до Ангола Церкви в Тіятирах написи: «Оце каже Син Божий... Я знаю діла твої, і любов, і віру, і службу, і твою терпеливість... Але маю на тебе, що жінці Єзавелі, яка каже, ніби вона пророкиня, ти попускаєш навчати та зводити рабів Моїх, чинити розпусту та їсти ідолівські жертви. Я дав був їй часу, щоб покалася, та вона не схотіла покаятися в розпусті своїй... Я кожному з вас дам за вчинками вашими» (Об. 2:18-23).

дей і відповідальність служителів — стримувати, не попускати до гріха, бо це ганьба, поразка і загибель Божого народу, руйнування Церкви Христової. Головним винуватцем тієї ситуації був Аарон, який мав ретельно виконувати свої обов'язки служіння! «Але маю на тебе... ти попускаєш!».

Страх деяких служителів опинитися на самоті не виправданий. Всемогутній Бог зміцнює Своїх служителів і береже їх. Питання лише в тому, кому служити: людям чи Богові? Господь любить Церкву більше, ніж кожен з нас. І яка слава й честь буде тим, які виявилися вірними у важкий час «свободи», незагнуданості останнього часу.

«У Гів'оні з'явився Господь до Соломона в нічному сні. І Бог сказав: «Проси, що Я маю дати тобі!» (1 Цар. 3:5). Соломон попросив мудрості, щоб правильно судити народ Божий. Це дуже сподобалося Богу, і Він благословив царя Соломона так, що ні до нього, ні після нього не було мудріших за нього. Але минув час, і при всій своїй мудрості «... цар Соломон покохав багато чужинних жінок: і дочку фараонову, моавітянок, аммонітянок... І робив Соломон зле в очах Господніх...» (1 Цар. 11:1, 6).

Можливо, він виправдовував ці шлюби причинами економічними, політичними чи щось інше, але результат виявився сумним. Потурання веде до поразки священиків, царів, навіть держав.

Найкраще, що Бог створив для людини на землі, — це сім'я! Чи залишились безкарним розбещений рід людський? Чи мовчать руїни колись найбагатших держав, що загинули в спокусливих пристрастях? «... Але маю на тебе, що... ти попускаєш». Наші сім'ї переживають сильні спокуси вільного, безконтрольного, безвідповідального, обласланого на задоволення і насолоду життя.

Одна жінка тяжко захворіла. Діагноз — злоякісна пухлина. Безнадія і відчай охопили її. А як же чоловік, діти? У відчаї вона благала Бога про милість. І звідкись прийшла думка: «Перевір іграшки дітей!». Здивувавшись, вона почала посплушно перебирати іграшки і раптом побачила те, на що ніколи не звертала уваги. Серед іграшок були і «рогати», і «хвостати» чудовиська. Викинула їх жінка, і їй стало легше.

Потім взялася перебирати диски в дитячій кімнаті. Далі пішли журнали. «А це звідки? А це

навіщо? На це дітям навіть дивитися не можна!..» Вона молилася і просила в Бога мудрості, як діяти. Весь час її розум атакували думки: «Ти що, святіша за інших? Не будь ханжею. Таке нині дивляться і читають всі, навіть священики».

Боротьба була важкою, але настав перелом, і на черговому медогляді лікар здивовано запитав: «А чим ви лікувалися?». Відповідь була проста: «Молитвою!».

Хтось лише посміхається, коли чує з кафедри слова про обережність у використанні телевізора, комп'ютера, дитячих іграшок і книг. Пам'ятаймо, що ми живемо в час прояву демонічних сил. Не будьмо сліпі, бережімо свої сім'ї, не заплющуймо очей на явні порушення християнських заборон, правильно виховуймо дітей.

«Я дав був їй часу, щоб покалася, — та вона не схотіла покаятися в розпусті своїй. Ось Я кину її на ложе, а тих, що чинять із нею розпусту, у велику біду, коли тільки вчинках своїх не покаються, а діти її поб'ють смертю. І пізнають усі Церкви, що Я Той, Хто нири й серця вивіряє, і Я кожному з вас дам за вчинками вашими» (Об. 2:21-23).

Це послання адресоване і нам. Господь оцінить кожного за ділами його. Кожного — тобто і того, хто потурає, і того, хто чинить перелюб, хто легко важить своїм життям.

Батьки, служителі, ви несете відповідальність за виховання душ, будьте пильними і не потурайте тим, хто відводить народ Божий від Бога, щоб не наклади гнів Божий на себе, на свої сім'ї і на церкви.

Борис ШІВА.

Усміхайтеся, панове!

Ми бачимо те, що хочемо бачити. Наше сприйняття світу залежить від нашого внутрішнього стану. Чому одні, живучи в нашій країні, бачать тільки погане, а інші вміють помічати хороше? Іноді складається враження, що ми живемо в зовсім інших країнах. Ті, які бачать лише погане (причому погане на всіх рівнях), часто говорять, що хочуть звідси виїхати. Одні й справді виїжджають (що принаймні чесно), інші ж кажуть, що вони виїхали б, але їх там ніхто не чекає. Це так звані «вічно незадоволені», і серед них чимало християн.

Критикувати те, що відбувається в нашій країні, звичайно, є за що, але те, як це робиться, — це якийсь екзистенційний мазохізм.

Якось так налаштована наша пам'ять, що ми схильні помічати і фіксувати у свідомості тільки погане і не зауважуємо добре. І часто своїм ставленням до світу, своїм негативним його сприйняттям притягуємо до себе ще більші негативи.

Але, окрім всього іншого, є чудові і гарні люди. Хтось з іноземців уже зазначав, що непривітність і недружелюбність українців зо-

«Розумний вираз обличчя — це ще не ознака розуму. Усі найбільші дурниці звершувалися з цим виразом. Усміхайтеся, панове, усміхайтеся!»

«Той самий Мюнхгаузен».

всім не означають, що люди погані внутрішньо. Якщо до людини звертатися із запитанням чи за допомогою, тобі завжди ввічливо дадуть відповідь і спробують допомогти, а якщо ти усміхнешся, тобі усміхнуться взаємно.

Не все в нас гладко, а, точніше, усе зовсім не гладко, і ми не маємо права заплісувати на це очі. Але займатися тотальним критиканством і постійно невдоволено бурчати — це останнє діло. Можливо, нема в нас почуття вдячності до земних правителів, і ми маємо до них певні запитання, але ж не будемо гнівити Бога, Котрий все нам дав. Критикуючи країну, в якій ми живемо, будучи вічно всім незадоволені, ми цим виказуємо своє незадоволення і Богом.

Ми, як християни, зобов'язані нести світло любові у цей світ. І це світло має проявлятися і в нашому позитивному ставленні до світу і до людей. Дорого коштує тепер проста усмішка. Ми вступаємо в епоху, коли за усмішку в нас будуть доплачувати.

Християнин не має права бути похмурим і недружелюбним. Ми повинні відрізнитися від цього світу своїм позитивним до нього ставленням. А то виходить, що ми створюємо атмосферу позитиву лише в стінах наших церков, а варто лише вийти за межі храму, і ми знову, як і всі, надягаємо маску недоброчливості.

Наша країна прекрасна, наше місто чудове, наші люди привітні. Бог любить всіх і бажає, **«щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди» (1 Тим. 2:4)**. Спроби закритися від зовнішнього світу вдома чи в церкві, — це ознака слабкості і малодушності.

«А роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого пожнемо, коли не ослабнемо» (Гал. 6:9).

Ми працюємо не марно. Дасть Бог, і своїми ділами, своїм добрим ставленням до всіх людей і навіть до правителів ми пожнемо чистіше суспільство, в якому всім нам буде комфортніше жити і приємніше свідчити про Христа.

Отож усміхайтеся, панове, усміхайтеся!

Дорогі друзі!

Ми вдячні Богові за можливість служити вам словом, яке здатне потішити, підтримати і настановити на шлях спасіння. Ваші листи – свідчення того, що праця наша не даремна.

На жаль, разом із оголошенням про початок передплати на наступний рік ми, уперше за останні кілька років, змушені повідомити, що у зв'язку з подорожчанням послуг друкарні вартість передплати зростає.

Тому будемо вдячні всім, хто щиро прийняв до серця Господнє слово про те, що «блаженніше давати, аніж брати», за пожертви на діло Боже. Завдяки цьому люди, позбавлені можливості самостійно передплатити газету, – малозабезпечені, інваліди, пенсіонери, в'язні зможуть щомісяця отримувати духовну поживу і зростати в пізнанні Господа. Можливо, саме це і є тим добрим ділом, яке Бог приготував для вас за Словом Своїм (Еф. 2:10).

Умови передплати:

**один примірник – 80 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) – 500 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) – 700 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) – 800 грн. за рік.**

Кошти можна переказати на рахунок:

**26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

або поштовим переказом на адресу:

**Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя
«Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1,
Івано-Франківськ, 76002**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

**НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР – 18.30.**

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

**НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.**

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО

на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТІШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapientia, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО
на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ –
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ –
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА –
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 12 (191)
грудень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,**
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **viruuy.at.ua**

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.